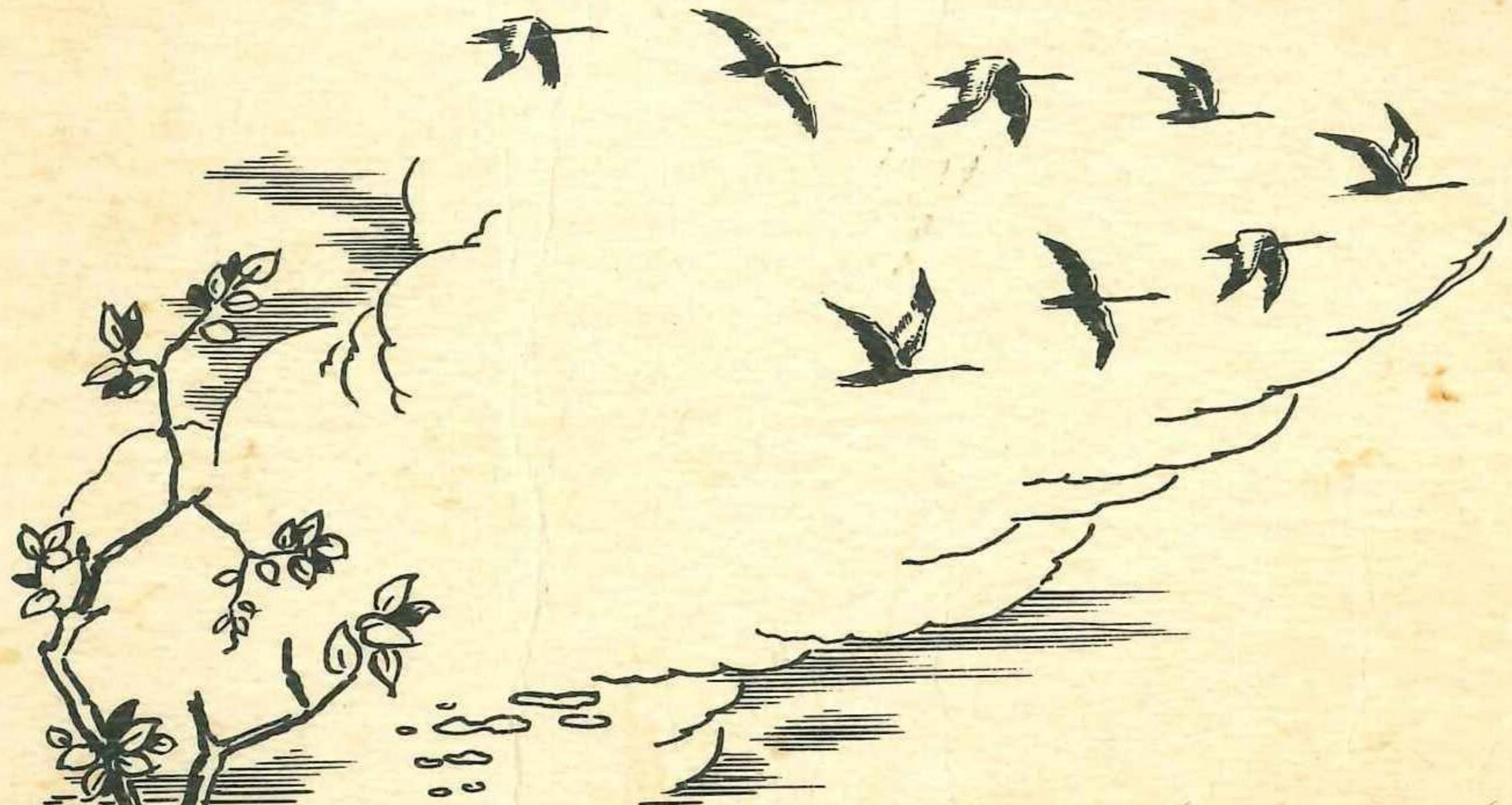

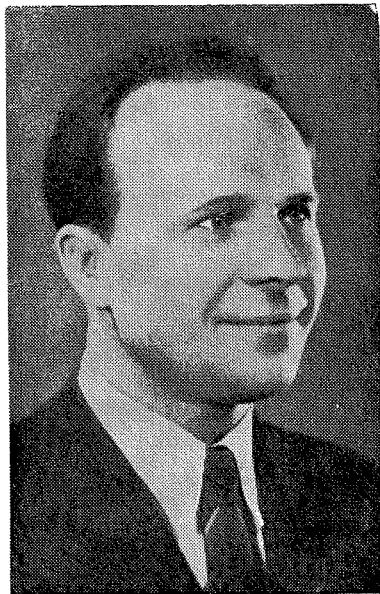
ІЛАРІОН ТАРАС ЮК

НА КРИЛАХ ВІРИ

ПОЕЗІЇ

Іларіон Тарасюк

ІЛАРІОН ТАРАСЮК

НА КРИЛАХ ВІРИ

Поезії

Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Торонто — 1962 — Чікаго

Ilarion Tarasiuk

On the Wings of Faith

POEMS

Обгортка мистця Петра Мацука

Printed by
The Christian Press, Ltd., Winnipeg, Canada

ПЕРЕДМОВА

Іларіон Тарасюк — відомий сучасний український євангельський поет. Народився він на Волині, у селі Срібне на Дубенщині. В молодих своїх роках він навернувся до Господа і в тих же роках почав писати вірші. Господь щедро наділив його любов'ю до природи, до людини, до всього, що святе, чисте та благородне. І ту свою любов він висловив у своїх поезіях, вона ряснно позначається в кожнім рядочку його творів.

Вперше з поезій Іларіона Тарасюка появився в друку вірш п. з. "Батьківщина", що був надрукований в "Післанці Правди" 1932 року. Після цього Іларіон Тарасюк почав писати більше і всі передвоєнні українські євангельські часописи залюбки його вірші друкували. Вони розходилися між українськими віруючими по всьому світі, декламувалися на літературних зібраниях молоді та на інших урочистостях. Чимало тих віршів поставлені під ноти й співаються по наших громадах.

Ми щиро вдячні Богові за те, що можемо дати нашим читачам чудову збірку віршів Іларіона Тарасюка під назвою "На крилах віри". Декламатори, які шукають духовного матеріалу для літературних зібрань, знайдуть у ній те, що треба.

Нехай Господь поблагословить розповсюдження цього чергового нашого видання! Нехай і ця збірка буде ще однією цеглиною для будови нашої духовної культури!

Християнське видавництво
"Дорога Правди"

МОЯ ПУТЬ.

Я йду вперед, мене бо вабить вічність.
Цей світ чужий зробивсь душі моїй,
В гучнім натовпі чуюся самітний, —
Мені блиснув негаснучий обрій.

Моїй душі так тісно в днях дочасних,
Вони буденні, сірі й кануть в забуття,
Вони — короткі дати мені щастя,
Вони — мізерні сповнити життя.

На світі цьому я є тільки в гостях,
Моя душа стремиться в вічний край,
Де місця вже не буде людській злості,
Там рідний дім душі, блаженний рай.

Багато перешкод в житті я маю,
Що горами вкривають мою путь,
Та вище них я вірою сягаю.
Зникають всі... Мов сон той проминуть.

Іду, душа бо юна жити хоче,
Лечу в вирій від сірих, смертних днів.
Вгорі зірки про ясний край шепочуть...
Немаю крил, до них би полетів.

На крилах віри я щодня літаю
До Бога ласки й голубих вершин.
Все марнота покрила в нашім краю,
А я за краєм вічним затужив.

Не заспокоїв світ душі потреби!
Він ій чужий, вона йому чужа,
Тому підняв я очі мої в небо,
Куди все лине стомлена душа.

Мій певний шлях, його проклав Син Божий.
Провадить він з долини горя і ридань
В осяяне пречисте небо гоже,
Де вже не буде смерти ні страждань.

ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ

ВІРА

Із давних давен усі Божії люди
В надії життєвій проходили шлях,
Живу вони віру носили у грудях,
Яка переносила їх в небеса.

Великі пророки і славні герої —
Всі велетні духа, любови й добра,
Окрилені вірою рвались до бою,
Щоб нищити гріх і всю темряву зла.

Як мати дитину за руку провадить,
Так віра веде нас крізь ціле життя.
Без неї ми Бога піznати безрадні,
Без віри плаzuемо наше буття.

Нас віра єднає з Творцем усесвіту,
Підносить угору від злиднів, біди,
На шлях, що до неба провадить, нам світить
І радістю серце сповняє завжди.

В день смерти вона нас також не лишає,
Безстрашно уводить за браму в той світ,
Вона відкриває нам двері до Раю,
Вона є потіхою наших всіх літ...

О, Боже, помнож нашу віру, благаєм,
В багатства святі кволу душу вбери,
Щоб нам на шляху до небесного краю
Щодня розцвіталися віри дари.

ПРАВДА ПЕРЕМОЖЕ

О, брате, вір, що Правда переможе!
Христос Спаситель — Паном всіх панів...
Єдине в світі буде Царство Боже,
Коли Бог знищить людський гордий гнів.

Свята Любов буде надбанням люду,
А розбрат й злидні зникнуть, пропадуть.
Настане час, коли й Ділі не буде
І дні скроплені слізми усі пройдуть.

Радій же, брате, з вірою живою,
А нею гори рушиш в днях скитань,
Підеш вперед, коли вона з тобою,
І переможеш горе всіх страждань.

Христос звершив над світом перемогу,
Тож горе днів скитання вже забудь,
Надію покладай завжди на Бога,
А Він закінчить щастям земну путь.

Я НА БОГА НАДІЯТИСЬ БУДУ

(Авакума 3:17.)

Я кажу, хоч би сонце вже більш не зійшло,
Взутра встану — і темрява всюди;
Люди ходять, зідхають, що горе прийшло,
Я ж на Бога надіятирсь буду.

Коли б ліс ввесь пожовк і сади не цвіли,
І весною не віяло в груди,
І всі квіти зів'ялі у порох лягли,
Я на Бога надіятирсь буду.

Коли б в стайнях худоби зовсім не було,
Не вродило багатеє поле
І вся радість минула, як літо пройшло,
І тоді держить Бог мою долю.

Коли б в людському серці холола любов,
Гасла віра й пориви святій
І невинна лилася би братняя кров,
І тоді я на Бога надіюсь.

Коли б зрадою навіть і друг заплатив
І я втратив всі соняшні мрії,
То ѹ тоді б я надією славною жив,
Бо у Бозі мої вся надія!...

ДРУГОВІ

Коли наперекір життя тобі йде
Та злі буревії лиш віють,
Просвітних днів мало, не видно ніде —
Не трать тоді, друже, надії.

Коли твої друзі тебе зрозуміть
Не зможуть, немов би чужії,
І серце скорботне тебе заболить, —
Не трать, любий друже, надії.

Коли за добро тобі злом віддадуть
Із зганьбліть всі пориви святій,
Зросивши слізьми всю тернисту путь,
Не трать і тоді ти надії.

Ніколи не гнисяти злидням в борні,
Бо маєш життя ціль — високій мрії.
Не довго! І прийдуть ті ясні дні, —
Заплата за наші надії.

Бо вірний в Своїх обітницях наш Бог!
Не знати нам встиду в надії,
Він нас збереже серед грізних тривог
Із введе в небеса пресвятій.

Мій друже, у серці надію плекай
І з нею проходь всю дорогу,
До кращого завтра щоденно змагай
І надійся всім серцем на Бога!

ЧЕКАЙМО

Чекаємо ясних і соняшних днів,
Коли наші мрії здійсняться,
І хмари пройдуть, розлетяться,
І всюди лунатиме радісний спів.

Чекати не довго... Терпімо і ждім!
Борімся, мій друже! Світає....
А ніч вже тремтить і втікає.
На крок не відступим, вперед усе йдім!

Чекаймо, прийде добробут для людей,
Настане братерство і воля;
Щасливо всміхнеться всім доля,
І не будуть більш літися сльози з очей.

Мій друже, чекаймо... Настане той час,
Він з неба до нас завітає,
Промінням фаворським засяє,
День світла і правди настане ураз.

Чекаймо тих ясних і соняшних днів,
Хоч люди купаються в крові,
І гинуть, не знають любові,
І вітер несе похоронний їх спів.

Та зло хай лютує, а близько кінець:
Не довго йому панувати;
Ми ж будемо правду кохати
І нам допоможе Небесний Отець.

Чекаємо ясних і соняшних днів,
І вони незабаром здійсняться,
І правді тоді всі скоряться,
І станеться так, як Христос заповів.

НЕ ЗАБУДЬ

Коли твоє серце скувала недоля
І ограбили силу скитання сумні,
Тумани встелили дорогу до волі
І гаснуть далекі вогні провідні.

Коли, як трава, цвіт життя ізбліякає
І дні безупинно летять в забуття,
Все цінне і любе, як сон, проминає,
Лишаючи в серці жалі й каяття.

Коли навіжені дні спокій твій крадуть,
Очам дають слози солоні, рясні,
А друзі забули, ніхто не порадить
І радість та щастя лиш бачиш у сні.

Коли тебе зрадили милі бажання,
Шовковій мрії у гріб ти поклав,
За днів непривітних гіркого скитання
Добро спогадаєш, яке колись мав.

Коли чашу горя до дна допиваєш,
Тяжкого хреста терпеливо несеш,
Тернистим шляхом безупинно ступаєш, —
Шипчак ноги ранить, вперед ти ідеш.

Тоді, друже мій, не забудь, я благаю:
Не завжди за хмарами сонцеві бути!
Їх вітер розвіє, знов сонце засяє
І висохнуть слози, проясниться путь.

І зникнуть тумани сумні, безпросвітні,
І в повній красі зазоріє мета,
І очі побачать той берег завітний
І славу велику Ісуса Христа.

А Він Милосердний хреста з плечей здійме,
Тернистий шлях квітами щастя вквітчить,
І радість безмежна скитальця обійме,
І гірка недоля навік замовчить.

Отож, не забудь, милив друже, втри слози,
Поглянь у майбутність: надходить вже час...
І зникне недоля життя, що морозить,
Бо добрий наш Бог не забуде про нас!

НЕ ВСЕ МИНАЄ

Зелений гай пожовкне,
Квітки усі посхнуть,
Пташиний спів замовкне
І теплі дні минуть.

Прийде зима холодна,
Покриє сніг поля,
Завиє звір голодний,
Замерзне вся земля.

Струмок, що швидко рветься
Та поміж гір дзюрчить,
В криштальний лід зіб'ється
І надовго замовчить.

Часи усе міняють
Що є довкола нас,
І дні життя минають,
І смерти прийде час.

Але ж любов Іристова
Ніколи не міне,
Вона при світлі слова
Не вмре і не засне.

Любов у свою хату
Сьогодні запросім,
І радісну й багату
В серця свої впустім!

“АЖ ДОКИ, ВЛАДИКО?”

(Об’явлення 6:10)

Ах, як коротенько ми в світі цім жили!...
Щоденно ми правду й любов голосили
І руки потомлені вверх підіймали
Нешастим та бідним ми всім помагали...

Гріха та неправди цурались ми в світі,
Даремно диявол нам ставляв скрізь сіті;
Важкі перешкоди наліво й направо
Навколо ми нищили й сміло і жваво.

Кайдани невір’я і темряви рвали,
Народ із неволі на волю пускали,
Науку Христову в життя проводили,
Як Він нас учив так ми інших учили:

Чи пан, чи бідняк, — на лиці не зважали,
Хто жив у грісі, ми йому докоряли,
В забавах гучних ми ніде не бували,
Бо всі там сумління забруджене мали.

Про муки Христові ми всім говорили,
Зате темні люди нас так не любили,
В кайдани тяжкі закували нам руки
І наносили нам найжахливіші муки.

Та ми не страшились ворожої лави,
А все поривались до вічної слави.
Вони нас у темні в’язниці кидали,
А ми в молитвах за них Бога благали.

Кати руйнували й палили нам хати
І казали нам голови геть постинати!
Казали тіла нам смолою смолити
І нас на вогні безборонних палити.

Та ми перетерпіли люту недолю
За Царство Небесне, за правду, за волю...
По змагах усі в небесах опинились,
Де ждемо братів, що чомусь забарілись.

І доки ж у небі чекати вас маєм?
Про це ми у Господа завжди питаем,
А Він, як володар землі, моря й неба
Нам каже, що довго чекати не треба;

Аж доки спасених нас досить тут стане,
Тоді кінець світу і пімста настане...
Отож, браття й сестри, ми тужим за вами
Й бажаєм, щоб скоріше ви всі були з нами.

Тут тихо та любо в блакитному небі,
Ніколи й в нічому не маєм потреби,
Блаженне життя вас усіх тут чекає,
Бо Сам Бог всі сльози з очей витирає;

Стогнання не чути тут, болю немає,
Одна тільки вічна тут радість витає
І Агнця весілля вже час починати...
Тож треба скоріше, брати, поспішати.

Ми вже вас так довго й терпляче тут ждемо
І весілля Христа ми без вас не почнемо.
Ах, браття, тож доки вас в небі чекати?
Невже ж вам ще землю так жаль покидати?

Невже ж на землі не обридло вам жити
І роки щасливі в неволі губити?
Покиньте ж чимскоріше ви землю убогу
Та швидше рушайте в веселу дорогу.

Не бійтесь земної тілесної смерти,
Не бійтесь останні кайдани роздерти,
Бо то перехід із неволі на волю
До щастя та слави від горя та болю!

Отож, любі браття, часу ви не гайте
І від смерти землі до життя поспішайте;
На зустріч вам пісня весільна поллеться,
І весілля Христове у небі почнеться...

ПІСНЯ ПРО ЛЮБОВ.

Я ліру взяв й заграю знов,
Хай струни всі гудуть-бренять ...
У серці пісня про Любов,
Про Того, Хто умів кохать.

Пречисте небо Хто лишив
Й на грішний світ прийшов страждатъ,
В гоніннях і нужді прожив,
Щоб грішним всім спасіння дать.

Хто з плачучими плакав Сам,
Упавших в горі, підіймав,
Й дорогу до небесних брам
Синам землі Хто відкривав.

Моя лиш пісня про Любов ...
Чужою світові вона,
Усюди ллеться братня кров
І світ похмурий, як тюрма.

А я співаю про Любов ...
Варавві світ поклони б'є
І місця для Христа він знов
У серці свому не дає.

І тепер: — “Розпни, розпни, — кричать, —
Іого на нас і дітях кров!”
І на Голгофу розпинать
Ведуть невиннулю Любов.

Моя лиш пісня про Любов —
Бреніть же, струни, і гудіть,
Щоб грішний світ життя знайшов
І розпочав з Любов'ю житъ!

ЛЮБИ !

“Любіть один одного!” — Івана 13:34.

Люби усіх, кого в житті зустрінеш,
Любов свою у вчинках прояви;
Ти руку помочі подай, хто гине,
І радо хліб з голодним розділи.

Підтримай тих, кого життя втомило,
Надію в серце змучене подай;
Нагрій любов'ю, — оживе в нім сила,
Яка розвіє втому та відчай.

Ненависти й краплини хай не буде,
Ти злістю серця свого не плями!
І пам'ятай, під сонцем всі ми люди, —
Люби! їх братами зможем бути ми.

Шануй сумлінно волю свого брата,
За скривдженіх у горю заступись;
Люби розумно, щирим серцем, свято,
І всім усе прости, за всіх молись.

І прояснятися злиднів темні ночі,
На світі буде менше гірких днів.
Тоді заплакані всміхнуться очі,
Зідхання ж змінятися у вільний спів.

Любов до щастя мостить всім дорогу.
Не гайсь, рівняй до добробуту путь!
Через любов твою пізнають Бога
І відпочинок для душі знайдуть.

Тебе ж Господь благословить багато:
Пошле життя без тягару й журби,
На небі скарб нетлінний будеш мати ...
Тож щиро всіх шануй, усіх люби!

ЦЕ ПРАВДА! ВІН ТЕБЕ КОХАЄ

Не варто жити! — кажеш, друже,
Бо світ сьогодні всім — тюрмою
І люд нелюдяний байдуже
Кудись спішить собі юрбою.

Бо всюди розбрат лиш панує,
І самолюбство нині в моді,
Ніхто сусіда не шанує,
Ї забули близького в народі.

Що в самолюбстві всі конають
Нащадки Каїна й Адама
І навіть собі не шукають
До щастя сонячного брами.

І позолоченій неправді
В долоні плещуть на майдані,
І навіть світ беруться справить,
Самі ж заточуються п'яні.

Тому ти, дивлячись навколо,
Берешся глибоко тужити
І кажеш серцем твоїм кволим:
Не варто в цьому світі жити!

Послухай, мій коханий друже:
Христос безмірно всіх нас любить,
Він за тобою щодня тужить,
До Нього йди — спасе від згуби.

Це правда! Він тебе кохає.
Вмирав за всі твої провини,
Щоб наділити тебе раєм,
Щоб ти в журбі твоїй не згинув.

Тож варто жити дні і роки
І жити, жити безконечно,
Христа любити, вперед крохочи,
Любити широко і сердечно.

Хоч світ химерний — в нім є щастя,
Що все життя наше солодить.
Хто любить, тому воно дається,
Воно на шлях ясний виводить.

Любов — життя! Її краплина
Коли у серце завітає —
Воно ніколи не загине,
Воно ніколи не вмирає.

НЕ ТОЙ ТВІЙ ДРУГ ...

Не той твій друг, хто рад добро твоє ділити,
Хто рад зустрінути тебе в дні добробуту
І тільки за добро твоє тебе любити,
В погідні дні з тобою вкупі бути.

Не той твій друг, хто усмішку твою повторить,
Проходячи щляхом, умаєним у квіти,
І хто солодкими словами заговорить,
Коли в кишені в тебе буде гріш дзвеніти.

Твій друг отой, хто рад з тобою розділити
Останній кусень хліба, що він в хаті має,
І коли тобі у світі буде тяжко жити —
Твій друг отой, хто тобі широко співчуває ...

Хто рад з тобою йти крізь суходіл і море,
І хто без слів про болі серця твого знає,
Хто з'явиться, коли тебе зустріне горе,
І твої страждання, як свої, з тобою поділяє.

Хто серцем ширим, не лукавим тебе любить,
У кого слово правди завжди з уст спливає,
Хто язиком отруйливим тебе не брудить,
А захищить, якщо хтось інший обмовляє.

Оце людина, котру можна другом звати;
Це друг такий, що гідний зватися — людина!
Та де ж сьогодні таких друзів пошукати?
Оглянешся навколо — порожнеча дивна...

Коли ти дійсно добрих друзів прагнеш мати,
То не шукай... сам другом будь... почни від
[себе;

І знайдеш їх; вони про себе дадуть знати,
Як зорі ті, що блимають в ніч темну в небі...

“А НАЙБІЛЬША — ЛЮБОВ”

2 Кор. 13:13.

Любов завжди віссю життя в цьому світі,
А інше усе на землі другорядне.
Чия душа зрання любов'ю нагріта,
Той з нею ніколи й ніде не пропаде.

Любов людям стелить до щастя дорогу,
З любови вони і живуть, й розцвітають.
Любов — дар найбільший нам поданий
[Богом,

І тільки з любови добро виростає.

Любов же зневажена нині на світі,
Її витискають з життя свого люди.
Вона ж і надалі їх тріє, їм світить
І тепло життедайне вливає у груди.

Хто серце оздобив красою любови
І ладен всіх близьких своїх обійняти,
Його не поймуть. Мусить бути готовий,
Убраний любов'ю, терпіти, страждати.

Коли б люди нині за розум взялися
Й трималися міцно святої любови —
О як би на світі всім добре жилося
Без муки, страждання і проливу крові!...

Любове, в тобі життедайна сила!
Як мало ми, люди, тебе тепер знаєм,
Тому на землі заряніли могили,
Тому обездолені гірко страждаєм.

Надбанням не станешся ти всенароднім,
Бо темряву люди сліпі полюбили.
На зло вони завжди захланні, голодні
Й з дияволом крочати щодня до могили...

Любове, тебе нині знаєть лих тії,
Що серцем пізнали Творця свого, Бога
Й на Нього поклавши свої всі надії,
Проходять з Христом всю життєву дорогу.

НЕБО ГОЛУБЕЄ ВБРАЛОСЯ НА СВЯТО

Небо голубее вбралося на свято
Зраня у лілеях весну зустрічати.
Оббігло навколо землю всю широку:
Гори, гай і поле, як заглянеш оком.

Голубінь і зелень тихо поєднались,
Небо із землею згодою вітались.
Сонце ясне сяє і цілує квіти,
Хор пташок співає, гай киває віттям.

Дивно поєднались небо із землею,
Позаприсягались вірністю своею.
Через тую згоду квіти розцвітають,
Весна полем ходить і пісні співає...

Творче усесвіту, нас єднай із небом,
Щоб ми вічним цвітом розцвілися для Тебе!
Й овочі любови рясно зародили,
В єднанні з Тобою все життя ходили...

ДО МОЛОДІ

ДО ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

О, молоде, ти маєш вічний неба дар!
Господь тебе любов'ю наділив.
І хай вона горить, ти не гаси той жар,
Щоб він серця холоднії нагрів.

Поглянь навколо, як багато в світі сліз
Й про щастя людям сняться тільки сни,
Недоля ж гне усіх, як тонкий верболіз
Гне вітер понад ставом осені.

Дивись, багато є окрадених сердець,
А сироти оплакують життя,
Не знають, що у небі добрий є Отець,
Вони надломані, без опертя.

Тому, ти, молоде, іди й часу не гай!
Холодній серця любов'ю грій,
І бідним радо у житті ти помагай,
Нещасним — ясний покажи обрій.

Мечі ж стальні огнем любови розплавляй
І кожне серце вірою надхни,
Що близько день і всьому злому приайде
[край],
Поміж людьми не буде більш війни.

В братерстві люди привітають добробут,
Старі всі злидні підуть в забуття,
Бо люди стануть на спасенну Божу путь
І за гріхи учинять каяття.

О, молоде! любови прaporя неси
І до Христа усіх ти закликай!
Хіба ж нещасним помочі не подаси?
Скоріше йди, працюй, часу не гай.

І пам'ятай, що маєш вічний неба дар!
Господь тебе любов'ю наділив,
Тож хай вона горить, ти не гаси той жар,
Щоб він серця холоднії нагрів.

Ю Н А К О В І

В рожевий ранок юних днів,
Юначе, я бажаю,
Щоб ти чеснотами розцвів,
Як травень розцвітає,

Щоб ти в скорботні наші дні
Не гнув плечей в недолі
Й думки порожні та брудні
Не мали в серці волі,

Будучність щоб була ясна,
Як той травневий ранок,
Співучо-мила, як весна
Й по темряві світанок;

Щоб правду ти в житті любив,
Як люблять сонце квіти,
І дні усії свої прожив
В Христовім заповіті;

Щоб ненавидів люте зло
Й боровсь з ним до могили,
Бо переможе лиш добро,
Й сконають злії сили,

Щоб всі життєві юні дні
Вінчала перемога
І мандрівки твої земні
Змінила слава Божа.

ПАМ'ЯТАЙ

Книга Єклезіяста 12: 1-6

Юначе! в дні повні здоров'я
Про свого Творця нам'ятай,
І поки ще маєш ти силу,
До Господа очі звертай.

Бо молодість швидко пролине
Ї часи надійдуть вже сумні,
Як осінь, як та непогода —
Бо прийдуть то старости дні.

Тоді твоє сонце погасне,
Той розум, що Бог тобі дав,
І місяць і зорі блиск стратять,
Думки, що колись ти їх мав —

Ті мрії, що в горю втішали,
І душу і серце вони
В недолі твоїй підіймали,
У днину твоєї весни.

Тоді чорні хмари насунуть,
Та ѿ краплі дощу не дадуть;
І смуток, і горе, і муки
Тобі вже без сліз перейдуть.

Сторожа третітиме — руки,
Котрими колись працював,
Котрими ти хліб свій щоденний
І потрібне усе здобував.

Погнутися міцні твої ноги,
Відмовлять тебе вже нести
І вже не підеш туди, друже,
Куди забагнеться іти.

Також перестануть молоти,
Як жорна всі зуби тоді;
Та ѿ тих небагато вже буде,
І житимеш в сумі, в біді.

Стемніють твої ясні очі,
Що дивляться нині на світ,
Зачиняється двері-повіки
І зблідне життя твого цвіт.

Дочки співу — вуха чутливі
Відмовлять служити тобі,
Пісень ти вже більш не почуєш,
Вони не потішать в журбі.

І ось зацвіте деревина,
І білою буде сама
І сивою стане людина,
Бо прийде вже справжня зима.

Ковалик тяжкий тоді стане,
То черево, друже, і так —
Варити воно перестане
І згубиш до їжі ти смак.

Очіпок тонкий розірветься,
Де мозок ховається твій
І висохне жовч, розіб'ється
Життя твого горщик земний.

Таж поки те все не настало,
І поки не змовкли вуста,
Творця пам'ятай твого, друже,
І серцем прийми ти Христа.

Хоч ти молоденький сьогодні,
Та молодість швидко біжить,
Життя, як та буря пролине
І старість прийде в одну мить.

Тому, не чекай ні години,
До старости ти не чекай,
Сьогодні, цієї хвилини
Ти Спаса до серця приймай! . . .

ДО МОЛОДІ ПРО МОЛОДЬ

Брати й сестри молоденькі,
Звертаюсь до вас
Ї хочу вам я розповісти
Про молодь в наш час.

Усі люди молодь люблять,
Нею дорожатъ,
Всі цінують, поважають,
Підносять, хвалять.

Цілий світ на молодь нині
Надію кладе
І від неї він ясного
Майбутнього жде.

Моя молоде кохана!
В тобі кров кипить,
Твої руки повні сили
Ta бажання жити!

Вам зима весною пахне,
Ви всі повні мрій;
В ваших грудях повно щастя
Ї рожевих надій.

Тож послухайте ви ради:
Молодости цвіт
Не віддайте ви гріхові,
Не ідіть у світ!

Подивіться: якщо молодь
Служить сатані,
То не знають щастя долі
У тій стороні.

Без Христа нема відради
В тих селях, містах,
Де вся молодь беззаконно
Нидіє в гріхах.

Там, як прийде день спокою,
Неділя свята,
Ворог всім дає роботу:
Зневажать Христа.

Тоді всяк, хто тільки може,
Служить сатані:
Хто у п'янстві, хто у бійці,
А хто в тютюні.

Служить молодь чорній силі
Ї у нашім селі:
Віддає і час, і розум
На учинки злі.

Ах, ви приятелі любі!
Аж серце болить
Що не хочете ви нині
Христові служить!

Прошу вас! зробіть гріхові
Ви нарешті край,
Всі разом ідіть до Спаса,
А Він дасть вам рай;

Дасть вам волю, щастя й долю
І святий спокій
І візьме вас за Собою
Від землі в вирій;

Буде приятелем вірним
І незмінним вам...
І прийде кінець недолі,
Смуткові й журбам.

ПОМАГАЙТЕ БЛИЖНІМ.

Юнаки — брати і сестри!
Кого Божа ласка гріє —
Йдіть до бідних і нещасних,
Хто ввесь вік свій тут боліє.

Йдіть до тих, кого недоля
Змучила і хто страждає;
Хто вмивається слозами
Й від вас помочі благає.

Йдіть до всіх ви позабутих,
Про Христа їм повідайте;
В'язнів всіх гріхами скутих
Визволіть й часу не гайте.

О, мерщій, посли Христові!
Вас чекають — помагайте;
Будьте для добра готові;
Сумним радість, спокій дайте.

Доки день, працюйте щиро,
Часу цінного не гайте,
Бо ж тепер духовне жниво,
Всіх до Спаса закликайте.

Скоро ясний день пролине,
Чорні тіні ніч положить,
В безпросвітню ту годину
Працювати більш не зможем.

Іще ж сьогодні день спасіння,
Бог скрізь ласку розливає!
Всі до праці йдім з терпінням,
Доки час приемний маєм.

ЮНАЧЕ!

Поглянь! У кайдани тяжкій
Людей гріх усіх закував,
Як знищив він думки святії
Й в неволю їх душу забрав.

Не дай ти рукам спочивати,
В неволі твій мучиться брат,
Іди ти його рятувати
З кайданів спіши визволять.

Вдихни у невільницькі груди
Надію побіди, життя,
Хай кожен старе все забуде
Й ступне на поріг каяття.

У тебе і сила, і воля
Якую Господь тобі дав,
Щоб першим ти був, де недоля,
Щоб близнього ти рятував.

Не гай ти й одної хвилини,
Де слози, там радість посій
І в серце розбите щоднини.
Неси щастя й спокій святий.

Святе і велике то діло
Служити нещасним в біді,
Віддати і здібності, і силу
Для тих, що в недолі й журбі,

Щоб їхнє життя прояснити,
Щоб правду пізнали святу
І вільним життям стали жити
Та щиро служити Христу.

О, МОЛОДЕ ЛЮБА!

О, молоде люба, ти зо сну збудися!
В кайданах гріховних не спи, не вмирай!
Ще доки не пізно, вставай, схаменися
І серце розбите Христові віддай!

Утрачені роки хто може вернути?
Вони вже пропащі, пішли в забуття.
Сьогодні прокинься, порви усі пута
І візьми з рук Христових і волю, і життя!

Христос твое серце любов'ю загреє,
Напоїть його невмирущим добром,
Дні юні цвістимуть щасливо в надії
І спізнаєш, як радісно жити з Христом.

Тоді ти знайдеш ясну ціль життя в Бозі,
Тебе привітають нев'янучі дні.
Ти підеш вперед по новій вже дорозі
І Богу нові заспіваєш пісні.

Любов'ю збагатиш міцні юні груди
І з світлом підеш серед темних ночей,
І Слово Життя понесеш усім людям,
Щоб висохли слози з їх журних очей.

Ти сіяти будеш насіння спокою,
Де розбрат і злидні рясніють, живуть,
Щоб люди горнулися всі до святого
І пізнали спасіння Господнього путь.

Щоб бідні душою змогли зрозуміти,
Що Батько Небесний нас любить усіх,
Щоб в братній любові щодня могли жити,
Боротись з неправдою і нищити гріх.

О, молоде люба, вставай же на ноги!
Ганебно гріхові сьогодні не гнись,
І з самого ранку шукай Творця-Бога
Із широкого шляху до Нього вернись!

Коли ж ти байдуже проспиш юні роки,
На старість розбудить тебе Божий суд.
Та пізно вже буде, бо грішній кроки
У вічну погибіль тебе заведуть.

ПРАЦЮЙ!

Для спільної праці й добра всього люду
Життя молодече цілком все віддай,
Постійно іди ти дорогою труду,
В недолі всім близькім скорій помагай.

Без праці — це сором юнацькі руки
Зложити й байдуже дивитись на все;
Дивитись на братню неволю та муки,
Коли зла недоля в загин все несе.

Нехай же у серці твоєму сьогодні
До близьких гаряча любов закипить!
І нею нагрієм серця ми холодні,
Розбудем до праці усіх, хто ще спить.

Тож доки панують і розбрат, і страждання,
І люди проходять тернисту путь,
І капають слози з очей безталанних,
Нас праця й змагання усюди ще ждуть.

До діла! хто людяність в серці не втратив,
Кому дорогі воля, правда і любов.
Ідіть безталанних усіх просвітляти,
Щоб люд обездолений щастя знайшов.

Потрібно усюди нам доброго слова,
І любови святої потрібен нам чин.
Без слова і діла немає обнови.
Працюймо, щоб люд не ішов у загин!

ПОКАЙСЯ!

Молодче, покайся,
Ще доки є час,
Іди до Ісуса,
Ще кличе Він нас.

Покинь гріх, темряву,
Себе на губи,
Христос тебе любить,
Його полюби.

Він любить навіки,
За тебе помер;
Тебе Сам чекає,
Іди ж ти тепер.

Іди, доки кличе
Тебе до буття,
Осягнеш ти радість
І тихе життя.

Іди, Він благає,
Найкращий то час!
Прийди і до раю
Введе тебе Спас.

Тоді ти щасливий
Вже тут на землі
Носитимеш в серці
Свій рай усі дні.

Коли ж Бог покличе
В надзоряний світ,
З Христом там дізнаєш
Нев'янучих літ.

Бож там душі нашій
Дім рідний, святий
І там в вічній славі
Ісус дорогий...

Коли ж ти не схочеш
До Спаса прийти,
Тоді волі й щастя
Тобі не знайти.

ПРОПАЩІ ЛІТА

Скажіть мені, любий дідусю,
Чи справді багато вам літ,
Що ваше волосся, мов грушу,
Оздобив білесенький цвіт?

“Мені сімдесят два минуло...
Пропащи без Бога літа!
Даремно вони промайнули:
Прожив сімдесят без Христа.

Ось тільки два роки останніх
Життя я щасливе знайшов,
Коли по всіх довгих блуканнях
Услід за Ісусом пішов”.

Підслушали нашу розмову
У парку старі дерева,
І шептались на їх таки мові,
Що щастя без Бога нема...

СВІТ

ЧОМУ?

Де людська нога тільки встигла ступити,
Й куди палкий розум людини просяк,
Доводиться всюди про щастя тужити
Й питати, коли воно прийде, та як?

Прогресом усюди ми можем хвалитись
У наш винаходами сповнений вік,
Бо море, і землю, й повітря скоритись
Примусив сьогодні собі чоловік.

Чому ж всіх здобутків цей геній безкрилий
Сповитий журбою про завтра своє?
Чому ж то сьогодні усюди могили
І довгі літа кров земля людську п'є?

Чому то у самих відважних порою
Почуєте стогін, сльоза заблищить?
Чому злідні тиснуться всюди юрбою,
І чому людей горе без краю гнобить?

Чому перед горем наука німіє?
Чому мудрість світу безсила тепер?
Чому всюди лихо й ненависть панує,
А дух правди, братства й любові завмер?

Всі людські зусилля, змагання, надії —
Всі в'януть мов листя оте восени;
Одне тільки слово Христове жевріє:
"Без Мене нічого не зробите ви!"

ГРІХ

Могутньо орудує гріх нині в людях
І силу, і тіло усе нищить він,
Гріх мучить і душу і серце у грудях,
Хто любить його, той піде на загин.

В здорових він силу краде, відбирає
І робить завчасу старців з молодих,
Неспокій в родинне життя посилає.
Там горе, там сльози, де кублиться гріх.

Державам не дасть він пожити в спокої:
Завидують, граблять, неволять і б'ють.
І гріх наділяє слізми і журбою
Ta встелює терням життєву путь.

Гріх розум затемнює й людям розумним,
Угору підносить він псевдознання
І робить багато даремного шуму,
Видючих сліпить серед білого дня.

Гріховна зараза розлазиться всюди,
Ця пошестя залила земний увесь світ.
Від неї страждають і мучаться люди
На протязі довгих вже тисячоліть.

Де ж вихід з недолі? Де шлях доброту?
Вздоровлення світові хто принесе?
Невже ж в цій недолі страшній світ забутий?
Невже ж манівцями погубить гріх все? . . .

Ой ні, не забуті нещасні під небом!
Ось чується голос Ісуса Христа,
Ласкаво Він всіх закликає до Себе:
— Прийдіть всі до Мене, кругом марнота!

Я вигою ваші сердечні всі рани
І очі відкрию на справжнє життя,
Відкрию до неба спасіння вам брами
І дам в нагороду блаженне буття.

З прокази гріхів ваше серце обмію,
За вас на Голгофі пролляв бо Я кров.
Я ваше життя все оздоблю в надію,
У віру блаженну і вічну любов.

З У ПИ НІТЬ СЯ!

Єремії 6:16.

Ввесь світ зіпсувався, спішить до загину,
Іде манівцями й там волі шукає,
Безрадний змагається він безупинно,
Без Бога, без Правди щоденно страждає.

Утрачений ґрунт під ногами, як п'яний,
Ніде опертя він собі не знаходить.
Наука безрадна, ввесь світ злом захланний,
Без Божого світла напомацки бродить.

Крізь гордість й мізерну літ наших славу
Господь Своїм Словом сьогодні благає:
— Спиніться! Покиньте свою путь темряви,
Що всіх до судів вас Господніх зближає.

Ви пильно розгляньтесь, кругом роздивіться,
Питайте про шлях, що провадить до долі,
І ним ви ступайте, життя проясниться,
А серце нап'ється правдивої волі.

На Божих дорогах життя ціль знайдете,
Нап'ється душа радощів і спокою...
Спиніться! Спиніться! Куди ви ідете
Із серцем розбитим та повним журбою?

Та многі байдужі до Божого Слова,
Не чують, як Бог закликає їх нині,
Чужа їм любові надзоряна мова,
Для них вона тільки як "голос в пустині".

ЛЮДИНО БЕЗКРИЛА!

"Але хоч би ти піднявся, як орел, високо і між
зорями гніздо собі вимости, то Я тебе і звідти
скину, говорить Господь Бог" (Овдія 1: 4).

Людино безкрила,
Ти рвешся угору
На сонце, на місяць, на зорі!
Завжди пожадлива,
Бажаєш в простори
Внести гордощів своїх горе.

Назад подивися
І в себе порядки
Зроби для землі добробуту.
І вгору не пнися,
Лиши горді гадки,
Бо неба тобі не здобути!

Стальові ті крила
Підіймуть високо
І кинуть в безглуздя безодню,
І знайдеш могилу
В руїні глибокій,
У згубі страшній, всенародній.

Коли б й осягнула
Далекі простори
Й на них би гніздо заложила,
То грішну натуру,
Що сіє лиш горе,
У прірву жбурне Божа сила.

Людино безкрила,
Тобі в посадання
Віддав Бог всю землю, простори
І дав духа крила,
Щоб крізь всі шукання
Душею підносилась вгору.

За розум берися,
Стали волю й духа,
Підносяся угору духово!
Ти гордо не пнися,
Лихого не слухай,
І серцем замагай до обнови.

В полеті духовнім
Здіймися високо
Над всяку неправду й облуду,
Над світом гріховним,
Що спить в злі глибоко,
І вільно зідхни на всі груди!

Бо Рай в посідання
Господь приготував,
На вічний пробуток людині.
Туди крізь страждання
І духа обнову,
Вроно чисто підносяться ти нині!

ЗАДЛЯ НИХ ЩЕ ІСНУЄ СВІТ

“Ірече Господь: “Не погублю і десятьох ради” (1 М. 18: 22)

Коли в юрбі десь самалюбній
Людину з розумом зустрінеш,
Здається — тисяча облудних
Задля одного не загине.

Лихий наш світ. Безбожні люди
На правду смак давно згубили:
Все добре, славне нині гублять,
А зло — вихвалюють щосили.

Тютюн, горілка та забави —
Оце іх розкіш і надбання!
Отут лежить уся іх слава
І сліпє й мізерне існування .

І щож? Без вищих ідеалів
Людини якості марніють
Й вона із року в рік помалу
Вироджується й худобіє.

Тож мимоволі, коли часом
Зустрінеш праведну людину,
Що є неначе Божим квасом,
То мислиш — ні, ще світ не згине!

Й тоді, як людська слава в бруді,
В нікчемних примах та сваволі,
То все ж таки живуть ще люди,
Що люблять мудрість, правду, волю.

Такі є сіллю й світлом світу,
Вони бо знають свого Бога;
І задля них ще сонце світить
Й врожай дає земля розлога.

Крий Бог, щоб праведних не стало
Поміж людьми в нас на цю пору:
Таж полуум'я б на землю впало
Й спалило б, мов Содом-Гомору.

Та ні, ще є на світі люди,
Що злом й неправдою гидують,
Що Божу віру носять в грудях.
Тож задля них ще світ існує!

“ТЯЖКІ ЧАСИ”

(2 Тимофія 3:1)

Тяжкі дні настали;
Всі люди зідхають,
Не мають відради,
Життя проклинають.

Скрегочуть зубами
Один на одного,
Усі зіпсувались
І схилились до злого.

Люд став, як звір'я те,
Що в пущі гасає,
Сердите й голодне
Поживи шукає.

Звірюці не диво,
Бо то лиш тварина,
Але ж, наче звір той
Живе та людина.

Син батька тут ріже,
Брат брата вбиває,
Свекруха невістку
Живцем загризає.

Таке й щось подібне
У цілому світі
Витворюють, нині
Люципера діти.

О, люди, як довго
Так будете жити?
Покиньте гріх-кривду,
Христу йдіть служити.

Без правди днів кращих
Ніде не знайдете:
З гріхом же в недолі
Весь вік проживете.

До Бога й до правди
Звертайтесь, люди,
Тоді й радість, щастя
І рай буде всюди.

ЗАКЛИК ДО ХРИСТА

ЗАПРОШЕННЯ

(М. К-ві)

Мій любий, коханий ти брате,
Життя наше швидко минає,
Не гайся віддатись ти Спасу,
Як серце спокою не має.

Бо що нам день завтрішній родить
Не можем того ми сказати,
Чи радість, чи сльози, чи горе —
Не дано того нам пізнати.

Не знаєш, коханий мій брате,
До тебе коли завітає
Смерть лют� і сонця проміння
Востаннє тобі вже засяє.

Тоді тебе друзі покинуть,
Про поміч ти будеш благати;
Й безрадний в останню годину
Самотній ти будеш страждати.

І доки тобі ще не пізно,
Ти мусиш тепер вирішити
Кому свої дні молодечі
Ти хочеш навік залишити.

Віддай свої дні ти Христові,
Буде твоя доля щаслива,
Бо, друже, без Господа доля
Буває страшна і жахлива.

КОЛИ Я ГОСПОДА НЕ ЗНАВ

Коли я Господа не зناв,
Не зناв Його святої волі,
Тоді я в темряві блукав
І без Христа жив у недолі.
Спокою світ мені не дав,
Без щастя я томивсь, страждав.

І гріх тяжкий мене гнобив,
Приспана совість пробудилась
І я за прощенням тужив,
Зідхало серце і молилося,
Щоб хтось з кайдан тяжких гріхів
Мене спас й душу увільнив.

І крізь гамір буднів я почув:
“Прийди до Мене, Я дам волю,
Гріхи твої усі прошу
Й спасу життя твоє з недолі”.
І я пішов... Христос простив
І дивний спокій в душу влив.

Тепер я кличу вас усіх,
Хто щастя й радості не має,
Кого поранив, стомив гріх,
Хто зломаний життям, страждає
Й живе немов би у тюрмі
Ta мучиться в гріхах, в ярмі.

Прийдіть! Христос усіх звільнить
З кайдан гріхової темряви.
Він Пан життя! Вас воскресить
Для вічного життя і слави.
З небес бо Він святих прийшов,
Щоб грішний світ життя знайшов.

Довги Він наші заплатив
Ціною мук тяжких і кров'ю,
Вінок терновий Він носив,
За нас хреста поніс з любов'ю.
Він добровільно це зробив,
Щоб кожен грішник спасся й жив.

За кару наших всіх провин
Він прицв'яхований вмирає,
Своєю смертю Божий Син
До двері відчиняє.
Він вмер... Але з могили встав!
І гріх і смерть Він подолав!

О, друзі, нащо у гріхах
І неправді жити, умирати
Тоді, коли у небесах
Христос життя всім хоче дати,
Земні ж дні щастям обновить
І ласкою благословить.

В моїй душі одна мета:
Я вас усіх тепер благаю,
Щоб ви йшли скоріше до Христа,
Bo Він давно на вас чекає.
Не гайте часу, поспішіться,
Щоб з Богом в мирі вічно жити.

ДО БОГА НАВЕРНИСЬ

Хотів би я тепер мовчати
І щасливих нишком ждати днів,
Ta годі, мушу бо кричати,
Bo час недолі вже наспів.

Такий наш час: куди поглянеш,
Духовне поле заросло
Геть всюди терням, бур'янами,
І замерзло й місто і село.

Такі культурні всі народи,
А крила трохи відростуть,
Позбавлять слабшого свободи
Й живцем на цвінтар занесуть.

Тепер просвічені країни,
І вчених годі полічить,
Проте навколо лиш руїни
Й ревуть гармати вдень, вночі.

Вже довший час небесне птаство
Над трупом людності кружля,
Де гине цвіт землі — юнацтво,
Де кров'ю підплівли поля.

А люди в плащиках науки
Аж до зірок вже піднялися!
Огляньтесь! Сієте ви муки,
Тож жатимете смерть колись!

І як тепер, скажіть, мовчати
У славний наш двадцятий вік?
Не можу. Буду я кричати,
Щоб скаменувся чоловік!

Тож стій на мент, опам'ятайся,
Поглянь навколо та спинись!
Ти заблудив. Отож не гайся
Й мерщій до Бога навернись!

ВІН ЛЮБИТЬ

О, грішнику, йди ти до Спаса скорій,
Тебе Він давно вже чекає,
В крові Його чистій гріхи всі обмий,
Тебе Він впровадить до Раю.

Іди, бо Він любить тебе без кінця,
Кохає, як мати дитину;
Для тебе покинув Він небо, й Отця,
І славну небесну крайну.

Він муки смертельні за тебе прийняв,
І вмер Він за тебе з любови,
На тебе Він Царство Своє заміняв,
За тебе не жалував крові.

Ти куплений дорогою кров'ю Христа,
Тому ти чимськорше покайся.
Ти власність Ісуса, відкрій же уста
І визнати Його не стидайся.

О, щастя безмежне — життя до кінця
У спільноті з Богом прожити;
Весь вік на землі прославляти Отця,
А в небі Йому знов служити.

ДО БЛИЖНЬОГО

О, змучений горем-гріхами,
Прийди до Ісуса скорій,
Тебе вже Він кличе роками:
В крові Його гріх свій обмий.

Поглянь на Христа: Він в стражданнях
Вмирає безвинний за нас.
О, доки нам жити в наріканнях?
До Спаса прийти всім нам час.

Христос полюбив нас всіх вірно,
За нас і життя Він поклав,
І в Царство Небесне незмінний
Шлях правди і щастя проклав.

Тож, друже, вже годі блукати,
Ми всі за Ісусом підем,
Не треба нам довго шукати:
Ми щастя в Ісусі знайдем.

І наші літа молоденькі
Безжурно у світі минуть,
І ми всі і легко й скоренько
Земну перейдемо цю путь.

СЬОГОДНІ

“Заохочуйте ви один одного, доки зветься
“Сьогодні” (Євр. 3: 13).

Дні й роки проходять, минають
І кануть кудись в забуття,
Їх з жалем не раз споминаєм,
Та їм вже нема вороття.

Сьогоднішній день ось ще з нами,
Його нам Господь дарував,
Щоб в ньому ми Бога шукали,
Щоб кожен життя ціль пізнав.

Сьогодні Господь закликає,
Щоб каялись люди в гріяхах.
Хто вірує, тих Він до Раю
Уводить в святих небесах.

Тож доки “сьогодні” ще зветься
І можна “сьогодні” сказати,
І серце у грудях ще б'ється —
Спасіння Христос хоче дать.

Як ти Його приймеш сьогодні,
Щасливо життя перейдеш,
Й над гробом тебе Він потішить,
І в небі з Ним радість знайдеш.

Не гай же, мій друге, й хвилини,
Сьогодні Ісуса прийми,
І Він ще сьогодні прилине
І визволить душу з тюрми.

Бо завтра може бути пізно,
Як в землю закриють тебе,
Тоді зазвучить голос грізно:
“Не знаю вас... геть від Мене!”

ОСЬ Я СТОЮ ПІД ДВЕРИМА

(Об’явлення 3:20)

Сину Мій, ти знемігся в тяжкій боротьбі,
Шлях життєвий проходиш, зідхаєш,
Часом хмари заслоняють сонце тобі
І сердечний спокій відбирають.

Ти потіхи собі у людей не знайшов.
І хто ж душу твою заспокоїть?
Коли б світ ти широкий увесь перейшов,
То ніхто ран сердечних не згойт.

Бо безсмертний твій дух, що у тілі живе,
Від Творця усесвіту походить,
Й тільки Він волю духа й потіху дає,
Хто до Нього у вірі приходить.

Бо неправда в неволю взяла всіх людей,
І брат не бачить у близьньому брата.
Скільки сплаканих нині у світі очей,
Скільки сиріт без рідної хати!

Сину Мій, під твоїми дверима стою,
Тихо стукаю й довго чекаю.
Вчуй Мене, відчини, впусти в хату твою,
Я про горе твоє давно знаю.

Я тебе порятую й зміню в радощі
Твоє горе й сумні нарікання,
І небесних нап'ється душа паощів,
Мов той сон проминуть всі зідхання.

Твоїм Другом Я буду і сили подам,
Не лишу на дорозі тернистій,
І за втомлені руки триматиму Сам,
І введу в сяйне небо пречисте.

ГОСПОДЬ КЛИЧЕ

(Єремії 6:16)

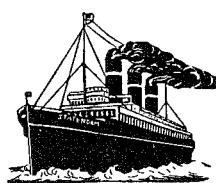
Спиніться! Спиніться! Спиніться!
На згубних широких шляхах!
Надходять суди. Схаменіться
Й покайтесь щиро в гріхах.

Прийдіть же! Прийдіть же! Прийдіть же
Всі зморені грішним життям.
Я гас закликаю до Себе,
Я вам відпочинок всім дам.

Покайтесь! Покайтесь! Покайтесь,
Ще доки приемний є час.
Ви гріх залишити не гайтесь!
З провин Я обмію всіх вас.

Повірте! Повірте! Повірте
Євангельським вічним словам.
Усім бо, що вірують нині,
Я Царство Небеснє дам.

Відкрийте! Відкрийте! Відкрийте!
Ось Я під дверима стою,
Хто двері сердечні відкриє —
Вечерю Я з ним розділю.

ЗАКЛИК ДО ПРАЦІ

ДО ПРАЦІ!

До праці, до праці, Ісусові слуги!
До праці, ще доки приемний є час;
Мерцій поспішайте ѹгодини не гайте,
До діла бо кличе Христос усіх вас!

На ниві Ісусовій праці багато,
І кожен роботу для себе یзнає;
Тож всі одностайно працюймо завзято,
Аж доки Господар наш з неба прийде.

Корчуйте, рубайте, оріте цілину,
Бадилля огнем ви нещадним паліть!
Глядіть, щоби знищити всяку тернину;
Робіть же, робіть, що Господь вам велить!

Каміння з дороги святої скидайте,
Щоб людям до правди було легше йти,
Всім в'язням Христову свободу звіщайте;
Скажіть, що Спаситель всіх хоче спасті.

Спішіть ви на поміч всім бідним, нещасним,
Кого придушила недоля лиха,
Ви їм послужіть своїм прикладом власним,
Рятуйте їх швидше з кайданів гріха.

Упавшому братові дайте ви руку,
Сумних потішайте ви словом життя,
Не будьте байдужі до горя і муки
І кличте ви всіх до нового буття.

Ставайте ж до праці на праведній ниві,
Бо вашу роботу ніхто не займе!
Тож щиро працюйте, не будьте лініві!
По праці ж усіх вас Бог в славу прийме.

ГОДІ, ГОДІ НИНІ СПАТИ!

Годі, годі нині спати!
Гляньте, світ в гріхах конає.
Хто ж піде всім розказати,
Що Христос з гріхів спасає?

Що Свою Він кров невинну
На хресті пролив з любові,
Щоб безрадний світ не гинув,
Щоб життям йшов до обнови.

Хто “з Христом воскрес”, вставайте!
Знаєте ж бо волю Божу?
До Христа всіх закликайте,
Правді ви мостіть дорогу.

Бог наказа дав всім людям
Каятись в гріхах усюди,
Всяку кинути облуду
І, як митник, битись в груди...

Усесвітній події
Нам так голосно говорять,
Що вінівець йдуть людські мрії:
Скрізь неправда, страх і горе.

Світ розумний, та без Бога
До сліпого зайшов кута,
І панує скрізь тривога:
Що ж то завтра має бути?...

Йдуть суди Господні грізні.
Хто живий — часу не гайте!
Доки нині ще не пізно,
До Христа всіх закликайте.

МИ ПІДЕМО ВПЕРЕД

Ми у світі без Бога жили
І провадив до згуби наш шлях,
І наосліп все в темряві йшли,
Огортає безнадійності страх.

Бог з любов'ю нас довго шукав
І так дивно Він ласкою спас,
Нове серце і дух новий дав,
До нового життя зродив нас.

Наші ж близкі ще й досі ідуть
По широкій дорозі в загин.
Хто ж покаже Господній їм путь,
Щоб пізнали життя і вони?

Ми підемо й розкажемо всім,
Що найкраще нам з Господом житъ,
Ми за наш обездолений край
Будем Господа Бога молитъ,

Щоб він кращу всім долю послав,
Щоб всміхнулося справжнє життя,
Щоб народ святу Правду прийняв
І розпочав за гріхи каяття.

Хоч багато кругом ворогів,
За любов які зляться на нас;
Ми ж без страху несем життя спів
І свободи звіщаємо час.

Ми завзято вперед все підем
В ім'я нашого Спаса Христа!
Святу Правду в народ понесем.
Він воскресне! — Це наша мета.

У нас прапор любови в руках —
Євангелія вічна, свята.
Ми ідемо по селях, містах
І закликаємо всіх до Христа.

ЖНИВА

Праці всюди так багато,
Розгорнулися жнива!
Колос спілій підбирати
Вже найвищая пора.

Ранні роси вже обпали,
Коси в полі скрізь дзвенять,
І до праці закликають
Безробітніх, що сидять...

Божа нива теж доспіла
І проходять скрізь жнива.
Кличе Бог женців до діла
На розлогій поля.

Вже багато заклик вчули
І зрання на жнива пішли
Та для Господа працюють
Витривало в дні жари.

Переносять спеку й втому
І звершають Божий труд:
Всіх нещасних в світі цьому
До Христа вони ведуть.

Брате любий, що ж ти робиш
В дні великих Божих жнив?
Глянь! Всміхається погода
І врожай кругом доспів.

Не сиди, зложивши руки,
І без діла не дармуй!
Світ залили горе й муки,
Гинуть люди! Йди, рятуй!

Бог для тебе працю має,
Тож скоріше поспішай.
Вже давно жнива збирають,
Часу цінного не гай!

СХІД СОНЦЯ

Вже блідніє, рожевіє
Ген далекий схід.
Сонце дивиться в віконце,
Йде воно в похід.

Ніч зникає, утікає,
Сонце, нам світи!
Хай не плачем, хай побачим
Куди маєм йти.

Сонце сяє, вітер грає,
Дивну пісню гра!
Сонні встаньте, вгору гляньте,
Вже давно пора!

Сонце світить... Сонця діти,
Сонце кличе вас:
Пута рвати, ярмо гнати
Сонце каже — час!

ХРИСТИЯНИНОВІ

Християнине, йди мерцій у світ широкий,
Де зла багато й де в пошані є обман,
Де стоптана людини гідність так висока, —
Ти скрізь звіщай науку перших християн.

Християнине, всіх ти закликай до Бога,
Щоб радість прощення нещаснії знайшли,
Одержані спасіння від гріхів, тривоги,
Дні ласки Божої ще доки не пройшли.

Християнине, розсівай зерно любови,
Братерство й згода між людьми нехай цвіте,
Хай завітає в серце кожного обнова,
Щоб славилось Господнє ім'я святе.

Християнине, християн буди поснулих.
Сьогодні ж день борні, — не час дрімот,
[спання!]

Нехай встають, щоб марно дні не проминули,
Бо вже зближається ясний світанок дня.

Християнине, проповідуй Слово Боже,
Яке у людській серця приносить рай.
Господь же Сам тобі у праці допоможе,
Сміливо йди на шлях новий, часу не гай!

БОРИСЯ!

Борися зо злом в цьому світі,
Борися з неправдою ти;
Борись — сила дається напевно,
Здобудеш її в боротьбі.

Борись, доки б'ється серденько
І кров ще гаряча твоя;
Борись серед темної ночі,
Борись серед білого дня.

Борись, коли сонечко сяє
І надія промінням блищить,
Борись коли хмари насунуть
І душа твоя ние й болить.

Борись, як весна запанує
І будить в природі життя,
Борись, коли люті морози
Скують все живе в небуття.

Мій друже! не падай ти духом,
За правду постійно борись;
А втомишся ти серед бою,
Тоді ти до Бога молись.

І сила в тобі поновиться,
Над злом перемога буде...
Борися ж, не падай, кріпися!
Заплата за труд в небі жде!

НЕ ГНИСЬ!

“Випростуйтесь і підніміть свої голови” (Луки 21: 28).

Ти не гнись, друже мій, у життєвій борні,
Хоч і серце часами зanie
І порвуться шовкові надії,
В твої очі заглянуть страждання сумні —
Ти не гнись у борні!

Нам Бог дав ціль життя, то ж змагай до мети!
Йди назустріч усім буревіям,
Не лякайсь, хоча ѹ страшно шаліють
І приайдеться крізь хвилі сердиті іти.
Ти змагай до мети!

Не плавай, бо ти створений просто ходить,
Над тобою хай злий не панує,
Твого щастя хай він не руйнує,
Ти не раб. Маєш вільно й щасливо скрізь жити
І, не гнувшись, ходить.

Вгорі зоряне небо і ясна блакить...
Підймайсь понад бурі й тумани,
Бо туди не сягає омана.
З долин темних душа рветься вгору й летить,
Щоб Творцеві служить.

Го ж не гнись перед злом, а за правду борись,
Щодня в серці мости шлях до Бога.
Він поможе тобі в днях тривоги, —
Перед Ним Всемогутнім Одним ти хились
І покірно молись.

“ЛЮБІМО НЕ СЛОВОМ... АЛЕ ДІЛОМ!”

1 Ів. 3:18

Не слів одних, а діла треба!
Слова без чину — тільки звук.
Кого ще гріє ласка з неба,
То прикладіть до діла рук!

Багато добрих слів на світі,
Хороших приписів, навчань,
Нехай же разом з нами світить
І християнське життя.

Життя побожне, вбране в діло
Любові, правди і добра,
Завжди несе в народ зболілий
Практичну поміч — не слова.

Не буде бідний словом ситий,
В мороз не гріють нас слова
І словом нагого не вкрити.
Безсилає слово — де біда.

Берімось всі за діло нині!
І любов у чинах проявім!
Бож зайва там балаканина,
Де треба праці й добрих діл.

Отож, любов хай ділом світить,
Тоді і вартісні слова!
Бо гарних слів є повно в світі,
Без діла ж толку з них нема.

НАРОДЕ БОЖИЙ, ВСТАВАЙ!

“Але люди, віddані щиро своєму Богу, з усіх сил
стануть до діла!” (Дан. 11: 32).

Давно пророки Божі сповіщали,
Що горе люте прийде на людей,
Коли залишать правди ідеали
І до безбожних звернуться ідей.

І горе те прийшло й панує всюди,
Нівечить щастя й добробут землі;
Без світла правди нині гинуть люди
І наосліп ходять у безбожній млі.

Ось світло правди тьмою називають,
Сприймають темряву за ясний день,
Гірке солодким нині величають,
Тому безбожництво бундючно йде

Й брехнею й підступом людей полонить,
Щоб їх жбурнуть у вир недолі й зла.
До згуби світ сьогодні в перегонах,
Як мало радості, спокою та добра!

На грішний світ грядуть суди Господні.
Народе Божий, схаменись! Вставай!
Борись за діло Боже, всенароднє.
Тепер твій час! Його ти не прогай!

Віддай ти Господу майно і силу,
За тих, що йдуть на манівці, молись,
Щоб ясна ціль життя їм засвітилась,
Щоб всі від згуби у Христі спаслись.

РАДІСТЬ СПАСІННЯ

ДУША МОЯ СЬОГОДНІ РОЗЦВІТАЄ

Хоч пізня осінь всюди походить
Й пожовклим листям журно шелестить
І ліс сумний поволі завмирає,
І сад давно чарівним сном вже спить,

Душа ж моя сьогодні розцвітає
Щасливо-вічним цвітом неземним,
Любов бо Божа в серце завітала
І я відчув частину неба в ній.

Настав кінець блуканням безпросвітним!
І я знайшов ту ясну ціль життя:
Майбутні дні всміхаються привітно, —
Я йду вперед до кращого буття.

В дорозі тій співаю пісню Богу
Й чоло схиляю тільки перед Ним,
Надіюся на Нього, й без тривоги
Я вірю, перейду цей світ сумний.

І з цвітом тим у вічність завітаю
І з ним схилиюсь в пречистих ніг Христа.
Душа моя сьогодні розцвітає
Й жевріє в небі сонячна мета.

Безвладна осінь цвіт святий зсушити,
Що рясно так розцвівсь в душі моїй,
Він ясним сонцем вічності нагрітий,
То цвіт любови, віри та надій.

Й тому душа сьогодні розцвітає
Щасливо-вічним цвітом неземним,
В пожовку осінь уквітчалась маєм
І закосичилася добром живим.

ІДИ СЛІДОМ ЗА МНОЮ!

Була пора, я Господа не знав
Й життя мені здавалося тюрмою;
В гіркій недолі я щодня блукав,
Не маючи мети перед собою.

В скорботну пору тяжкого життя
Шовкові слова Христа бреніли:
“За Мною вслід іди, Моє дитя”.
Я їх почув... Життя мое змінили.

І з ранніх літ юначої весни,
Я за Христом іду скрізь безупинно.
О, диво! Здійснилися мої сни, —
Христос надія лише моя єдина.

І другом Він моїм навіки став,
Я щастя більшого бажать не смію;
Життя Своє за мене Він віddав,
Його любови я збагнути не вмію.

ЯК ЛЮБО З ІСУСОМ!

О, Христе, як солодко жити з Тобою
Й щоденно іти за Тобою услід,
Тобі довірятись всією душою
Ще з розквіту моїх юначих всіх літ.

Як солодко повість про Тебе читати;
Ту повість, написану ще вдавнину,
Й вона будить душу мою, щоб любити
І вщент розвіває недолю сумну.

Як солодко бути з Тобою скрізь, всюди
У ясні й похмурні життєвій дні,
Де плачуть і стогнуту безпомічні люди,
Де чуються сміхи й безжурні пісні.

Як любо з Тобою побуть на Фаворі,
З Тобою не тяжко й Голгофу пройти,
З Тобою не тяжке життєвеє горе,
З Тобою бажаю я завжди іти.

Як солодко, Христе, від Тебе учитись,
Твоїм духом правди людей оглядати;
За кривди не мстити, а щиро молитись
І всім ворогам все від серця прощать.

Як серце радіє, коли я з Тобою
В Віфанії вкупні над гробом стою,
Де Лазар похований й сестри з журбою
Оплакують гіркую долю свою.

Де Ти промовляєш: — О, Лазаре, вийди!
І він підімається, смерть геть біжить;
В сестер сльози сохнуть, надії живій, —
Додому брат разом іде, щоби жити.

О, Христе! Причина життя Ти і Раю!
Без Тебе не можу я бути ні мить,
Всі дні я з Тобою прожити бажаю,
З Тобою так солодко й радісно жити.

ХРИСТОС

Христос — особистий мій вічний Спаситель,
Христос — це причина моого буття,
Христос — мій найбільший у світі Учитель,
Христос — моя радість, і щастя й життя.

Христос — Добрій Пастир і Приятель вірний,
Христос — мое світло в дорозі земній,
Христос — мій рятунок, Йому все покірне,
Христос — вся надія, як гасне обрій.

Христос — моя втіха у рідній країні,
Христос — моя радість в скитаннях сумних,
Христос — мій фундамент, коли скрізь руїни,
Христос — моя пісня в мандрівках земних.

Христос — певний захист від стрілів ворожих,
Христос — у достатках й в нужді той самий,
Христос — від лукавих спасти завжди може,
Христос — Провідник на дорозі вузькій.

Христос — дивний Лікар душі, духа й тіла,
Христос — джерело добра, правди й життя,
Христос — у хворобі завжди моя сила,
Христос — у здоров'ї мій “хліб і пиття”.

Христос — є, був і буде! Землі як не стане, —
Христос — Пан панів! Він на троні сидить.
Христос — Зоря ясна у Новонастаниї,
Христос — все у всьому! Як добре з ним жити!

Я ДУЖЕ ЗАДОВОЛЕНИЙ

Я дуже задоволений —
Спаситель мій Ісус!
У світі обездоленім
Йому щодня молюсь.

Любов'ю віковічною
Мене Спас полюбив,
І кров'ю Він пречистою
Гріхи мої обмив.

За мене Він поранений
Сам на хресті вмирав,
За гріх мій був покараний,
Мені життя придбав.

Тепер я ощасливлений
Щодня з Христом живу,
Ніколи не залишений
Услід за Ним іду.

Іду вперед, любуюся,
В Христа щодня учусь,
І добре почиваюся,
Бо мій Господь Ісус.

Коли земний шлях скінчиться,
У небо я ввійду,
В блаженнім щасті вічності
Спокій душі знайду.

І там я задоволений
Почну нове життя,
Добром небес напоєний
Усе мое буття.

Тому так радісно мені,
Щасливий, не журюсь,
Усі дочасні й вічні дні, —
Спаситель мій Ісус.

ПІД ХРЕСТОМ

Залилися очі слізами,
Коли я уперше пізнав,
Як тяжко з моїми гріхами
Христос на Голгофі страждав,

Як руки і ноги святії
Прибиті були до хреста,
Як болі пекучі й тяжкії
Палили Христові уста.

Як терен чоло Його ранив
Й струмочками кров з ран текла,
Як ось ворогам, що в темряві,
Дарив Він любові тепло.

Я там під хрестом гірко плакав,
В слізах виливав каяття;
За гріх мій поніс Він заплату,
Щоб мав я блаженне життя.

Стояв я в слізах і дивився,
Як лютих катів Він любив
Й Отцеві уголос молився
За них, щоб негідних простиш...

Ніколи я вже не забуду
Голгофи, розп'яття Христа.
Страждання Його в мої груди
Налили нового буття.

У мандрах життєвих, в скитаннях
Прославлю Христову любов.
За мене терпів Він страждання
Й проліяв на хресті Свою кров.

“ГОСПОДЬ МІЙ І БОГ МІЙ!”

Давно, давно у ранніх роках,
Коли без Бога жив, як інші живуть,
Коли наосліп за юрбою крошив
І без мети життєвую проходив путь,
Тоді Христа зустрів на тій дорозі,
Він спас мене і темний пояснив обрій,
Сьогодні щастя мое все у Бозі,
Бо Він мій Бог, й навіки мій.

Тепер мета життя мені жевріє,
Пізнав я зміст усіх моїх дочасних днів,
У серці віра щодня променіє
Й бренить у ньому небуденний щастя спів.

Іду вперед я сміло, без вагання,
У грудях повно соняшників, живих надій,
Не страшні всі життєві страждання,
Коли Господь навіки є Бог мій.

Коли землі і неба вже не стане,
Впаде навіки людський ввесь обман,
І в днях Господнього Новонастання
Розвіється безбожників туман,

Й тоді сердечно буду я співати
Й хвалити Господа у пісні тій новій,
Що днів бажаних дав мені дождати,
Бо Він мій Бог, й навіки мій!

СПОГАД

Дитячі часи проминули
І пройшли без турбот в забуття,
Дні інші на зміну настали —
Юнацьке попливло життя.

Не раз я минуле згадаю:
Як швидко воно прогуло!
Як серце воно чарувало!
А щастя мені не дало ...

Де ж ділісь думки ті шляхетні,
Що я у дитинстві їх мав?
Де ж мрії ті горді, високі,
Що я їх так пестив, кохав?

Я думав, як виросту більший,
То доля всміхнеться мені,
І буду, як пташка та, вільний,
І стануть безжурними дні.

І за приклад собі я наводив
Тоді мужів славних війни
Й бажав, щоб рости мені швидше
Та стати таким, як вони.

Про Січ я наслухавсь чимало
І про славних гетьманів її;
Не раз я думками дитини
Стояв у рядах козаків ...

Не раз аж за вуха угороу
Тоді я себе підтягав,
Рости я бажав якнайшвидше,
На жаль бо я зросту не мав.

І дні так за днями минали
І понесли мене в вир життя,
І в обкрадене серце юначе
Налляли жалю й каяття ...

Не мав бо я віри, надії,
Про Бога любові не знав.
І сном непробудним, гріховним,
Як інші, в неправді я спав.

Аж ось прийшли люди побожні
Євангельську правду вістить,
І сполохали сон наш духовний,
І по-Божому кликали живіть.

Тоді як в той дзвін на тривогу
Пустили помовку селом:
— Антихрист прийшов, людей зводить!
Були так навчені попом.

Не всіх він, той злий, вибирає,
А тільки розумних людей:
Ось перший — Степан Задорожній,
А потім — Петро та Тадей ...

Та інших — багато, багато
Пішли за “антихристом” вслід,
І навіть вже той, що над гробом,
Старезний Онупрій дід!

І вони, кажуть, зібрання роблять
І люди їх слухати йдуть.
І ті, що до них часто ходять
Життям якимсь іншим живуть:

Не ходять до коршми вже пити,
І мова в них чиста, свята,
І стали вони краще жити,
І свідкують усім про Христа.

Священик же людям в неділю
Казав: — Бійтесь їх, як чуми,
То — “штунди”! Женіть їх і бийте,
Не бійтесь гріха та тюрми!

Вони бо збираються в хаті,
Де діжка велика стоїть,
А в діжці страшний та рогатий,
Сам дідько патлатий сидить.

Таких балачок і подібних
Багато, багато я чув
І навіть почасти їм вірив,
Бо сам ще в тих “штундів” не був.

І зродилося в серці бажання
До них на зібрання піти.
Як стало кругом сутеніти,
Пішов я, щоб... дідька знайти.

До хати ввійти було лячно,
Тож став надворі, під вікном
І дивився я пильно, та діжки
Ніде не знаходив кругом.

Цікавість мені докучала,
Й до хати рішив я піти,
Щоб там тую діжку велику
З самим сатаною знайти.

Тож сміло вхопив я за клямку
І двері я геть відчинив,
Та зараз один із присутніх
Присісти мене попросив.

Почав я очима водити
По цілій тій хаті кругом,
Та діжки ніде не побачив...
А ті, що були за столом,

Чудово всі враз заспівали
Незнаний для мене псалом,
Що людям гріхи Бог прощає...
Мені все здавалося сном...

Тоді подивився по стінах,
Ї слова там святії читав,
Що Бог Сина Свого дав світу,
Щоб кожен життя вічне мав.

Як пісню скінчили співати,
З-за столу один із них встав,
Й розкрив якусь книгу велику,
Й про Божу любов прочитав.

Для мене було все це дивне,
Й хотів я, щоб скорше він сів.
Як тільки скінчив він промову,
То знов залунав гарний спів.

Після ж всі коліна схилили
Й молитви до Бога лились,
Та я не схиливсь, стояв вперто,
Хоч ноги згинались й тряслись.

Лишив я усіх і додому
Зо страхом великим пішов,
І думав: священик неправий —
Аджеж діжки я не знайшов!

А потім до них у зібрання
Мабуть років два не ходив,
І з них глузував і сміявся,
Не раз їм і збитки робив.

Та в серці зболілому мрія
Неначе та рана жила
І завжди вона докучала,
Як мамі дитина мала.

У світі я скрізь бачив горе,
Не бачив я цілі й мети,
Й життя, мов розбурхане море,
Не важивсь я переплисти.

Що діяти, ѹ як? Ці питання
Спокою мені не дали
І хвилі сліпого блукання
Немов в океані несли.

Бажав я життя та спокою,
Мене ж переслідував жах,
Слідами я йшов за юрбою,
Та втіхи не дав і цей шлях.

Минали і дні й довгі ночі,
І сон від очей утікав,
Я став до життя неохочий,
Бож справді життя я не мав.

Я скаржився: нащо вродився,
Нащо і куди мені йти?
Хіба, щоб землею зробився?
Хіба, щоб тягар лиш нести?

Для чого ж тоді сонце світить,
Коли темно так на душі?
Й навіщо весна ця і літо,
І спів солов'їв у тиші?

І нащо той місяць на небі
Так тихо й спокійно пливє,
Коли в моїм серці тривога,
Відчай та зневіра живе?

І нащо весняного ранку
Так пахне те поле і гай,
Як в серці нема вже світанку
І пекло у нім, а не рай?

Бо всі на широкому світі
Отримують щастя в свій час,
Мое ж серце зимне і в літі,
Бо вогник надії в нім згас.

Чому ж я в імлі тут блукаю
Й марную свій вік молодий,
Навіщо живу, ѹ сам не знаю,
Без соняшників, кращих надій?

Та рано, чи пізно, я знаю,
Піду я дорогою всіх,
Бо ѹ праведні в світі вмирають,
Як грішні, що коять лиши гріх.

Недобру ж я пам'ять залишу
Коли з цього світу зійду...
Проте так бажалось би знати,
Куди після смерті піду?

Розбитий життям безнадійним,
Я Божу любов пригадав,
Що чув я на зібранні вірних,
Як Божий Син кров проливав...

Й до "штундів" на зібрання рано
В неділю святу я пішов
І там помолився я щиро,
І спокій бажаний знайшов.

Простив мені Бог всі блукання,
Звільнив мою душу з гріхів
І на місце моого нарікання
Дав серцеві радісний спів.

І з вірними псальми співав я
І Божую славив любов,
Що добрий мій Спас і за мене
Пречисту Свою пролив кров.

В Христі я знайшов життя вічне,
До рук Він Своїх мене взяв,
І після мандрівки в цім світі
Дім в небі мені вготував.

Тепер я навіки щасливий,
Блаженого жду я кінця,
Бо після змагання нарешті
Піду я до Бога Отця.

Журбі, і гріхам, і стражданням,
І недолі гіркій прийшов край:
Ісус є мій любий Спаситель!
І з Ним маю всюди я рай!

О друзі! Христос і вас кличе,
В ряди ви спасених ходіть,
Хто в серці спокою не має, —
Мерщій до Ісуса спішіть!

На брехні людські не зважайте,
Хай Правда нам буде — мета:
І ви Правду святу покохайте,
І прийміте Ісуса Христа!...

Хоч роки давно ті минули
Й, здається, пішли в забуття,
Та я їх забути не можу,
Тих днів і спасіння й життя...

ТЕБЕ Я СЛАВЛЮ, БОЖЕ МІЙ!

“Благослови, моя душо, Господа і не забувай
всі Його добродійства!” (Псалом 103: 2).

Тебе я славлю, Боже мій,
Що Ти мене на світ створив,
Благословив на Своїй ниві,
Життям і щастям наділив.

І я живу з Твоєї волі
Тут на землі короткий вік,
Зазнав добра, зазнав недолі
Й життя обців вже ранній цвіт.

Я йду вперед і дні, і ночі,
Проходжу свій життєвий шлях,
І надо мною Твої очі
Чатують вірністю щодня.

Хвала Тобі, що рік за роком
Мене Ти, Боже, зберігав
І завжди мої життєві кроки
Шляхами правди керував.

В спокійний час, в днях хуртовини
Зо мною був Ти, потішав,
На чужині і в батьківщині
Мене ніколи не лишав.

Тебе я славлю за спасіння,
Яке знайшов в крові Христа,
Що можуть із святим тремтінням
Тебе хвалити мої уста.

За радість, щастя, смуток, болі,
За силу в славній боротьбі,
Якої мав щодня доволі,
Хвалу складаю я Тобі.

За все, за все, Творець всесвіту,
Тобі моя хвала бренить.
Вченням Нового Заповіту,
Як солодко на світі жити!

В надії щодня розцвітати,
В любові й вірі все рости,
На Тебе серцем покладатись
Й за голосом Твоїм іти.

Хвала і честь Тобі, мій Боже,
Що Ти мене на світ створив,
Що я Тебе хвалити можу,
Що щастям душу напоїв.

Я НЕ ВМІЮ ОБ'ЯСНИТИ

Я не вмію об'яснити
Сонця у просторах,
Але знаю, воно світить
Із землі гонить морок.

І, його теплом нагріта,
Земля оживає,
Убирається у квіти
Із сну воскресає.

І оті рясні проміння
Мое тіло гріють,
Хоч іх ніжнє мерехтіння
Об'яснить не вмію.

Я не вмію об'яснити
Зернятка пшениці,
Як в маленькому й сухому
Десь життя тайється.

Але знаю, якщо в землю
Те зерня посіять,
Щось знов виросте із нього
І зазеленіє,

І зародить. Потім хліба
З нього з'їм смачного,
Хоч не вмію об'яснити
Я зернятка того.

Я не можу об'яснити
Божої любови,
Але знаю, в мое серце
Вона ллє обнову;

І мое життя порожнє
Щастям наділила,
Із поза гробу таємницею
Вічності відкрила.

У Христі життя я маю
Із тішуся в надії,
Хоч блаженного теж раю
Об'яснить не вмію.

ПІСНЯ РАДОСТИ

Величную пісню сьогодні співаю,
У серці бо дивна й пахуча весна.
Спасителя Бога душа величає,
Мене воскресив Він з духовного сну.

І чому ж мені нині, скажіть, не співати,
Коли Христос радости в серце налив?
Не можу про щастя блаженне мовчати,
Щоб піснею Господа я не хвалив.

Оточ, моя пісне, несися в простори,
Лунай до пречистих небес голубих!
Лети понад доли й високі гори,
Щоб гомін величний ніколи не стих.

Повіки я Господа славити буду,
Йому поклонятись й складати пісні,
Бо щастям блаженним наповнив Він груди
І дав мені вічні й нев'янучі дні.

РІЗДВЯНІ

НЕ СПІМО!

Не спімо байдужі й від поступу п'яні,
Що граються вчені сьогодні з атомом...
Без Бога людина собі риє яму...
Вставаймо, шукаймо доріг до Святого!

Думками полиньмо у славне минуле,
Туди, де збулося Пророче Слово,
Що й досі захоплює серце й чарує
І в будні життєві вливає обнову.

Ходім вифлеемське оглянути поле,
Де чуйна сторожа отару гляділа,
Де злинула з неба блаженна всім доля,
Де приходом Спаса на землю раділи.

Там анголи пісню небесну співали,
Яка ще і досі лунає світами!
Землі вони радість, спокій сповіщали,
За чим людство тужить і днями й ночами.

На спокій, на радість й любов ми так бідні!
А анголи жменями їх розсипають.
У серці порожньо... Нам щастя потрібне...
Ходімо й перлин тих собі назбирамо!

Не спімо байдуже в турботах дочасних,
Ходім до вертепу Христу поклонитись,
Бо Він за нас грішників бідних, нещасних
У яслах убогих прийшов народитись.

НАШ СВІТ БОГ ПОЛЮБИВ

Любов Господня обняла
Увесь стурбований наш світ
Й живу надію нам дала,
Й на всі страждання вічний лік.

Його любов'ю світ стоїть,
Що Він премудро так створив,
Ним небо заряне горить
Й земля дає свої плоди.

І ми живемо тільки Ним,
Бо Він любов на всіх розлив,
Яка спасає від гріхів,
Бо світ цей Бог наш полюбив.

Наш грішний світ Бог полюбив,
За його викуп Сина дав,
Гріх на Голгофі осудив,
Щоб грішник більше не страждав.

Наш грішний світ Бог полюбив,
Явив в Христі до нас любов,
Щоб кожен з нас любов'ю жив
І на землі не лилась кров.

Наш грішний світ Бог полюбив
І радість, щастя нам послав,
Щоб кожен в правді лиш ходив
І близьньому добра бажав.

Наш грішний світ Бог полюбив,
Щоб Бога ми могли любити;
У небо шлях нам проложив,
Щоб з Ним могли ми вічно жити.

ПЕРЕД СВІАНКОМ НОВОГО ДНЯ

Все спить... Духовна темрява панує...
Дух зла над світом крила розпростер.
Замок Ізраїль... Все святе німує...
Мовчать пророки, — голос їх завмер.

Історія ж іде круговоротом,
Зникають трони й другі постають
На місце їх людською кров'ю й потом.
Будують, валять й так віки ідуть.

І ось тепер панує Рим розкішний,
На все жорстоку руку він поклав.
А поневолені народи безутішно
Все ждуть, хто б крашу долю їм послав.

Та все мовчить... Земля бо грішна стала,
Людина в грязь схилила образ свій,
В багні лежить... Добра й любові мало,
А в серці згасли світочі надій.

І так конає люд... Дрімають ночі...
Вгорі мовчить надзоряний простір.
Блукують скорбно сплаканії очі,
Небес не досяга їх тьм'яний зір...

Поганський світ безглуздо бенкетує,
Свята земля в обрядах міцно спить.
Весь храм сумний, в нім гандлярі тор-
[гують
І Бог святий не може в ньому жити.

Лиш праведники декотрі святії
Чекають волі неба, кращих днів:
Обіцянного вони ждуть Месію,
Який спасе усіх земних синів.

Коли сини землі так міцно спали,
Сини небес стривожили їх сон,
То ангольськії хори залунали
І до землі схилився Божий трон.

А темрява злякалась, задрижала,
Родився серед ночі Ясний День!
Бо небо анголів святих послало
Й чудових слухала земля пісень.

Та спало все... Лиш пастухи на полі
В своїй сердечній щирій простоті
Зустріли День Новий і ясну долю
Та анголів в надземній їх красі.

І до вертепу перші поспішили,
В убогих яслах там знайшли Христа,
Йому покірно свій поклін зложили,
Прославили Месію їх уста...

Тоді здригнулась темряви держава
І світ проснувся, дико гомонів,
Залютував злий Ірод, шукав слави...
Спів анголів вгорі ж бренів...

Та іродів ще зліші замінили;
Були і Нерони... іх час забрав.
Вони ж, мізерні, світла не згасили,
Що Бог землі колись подарував.

Не згасяє того світла злії люди,
Його Творець для світу засвітив.
Хай дмухають... Та світить воно всюди,
Бо грішний світ цей Бог так полюбив.

І День Новий настав, стосонцем сяє!
Дарить він людям радість та спокій
І там, де смерти сон, — життя вливає
І відкриває вічності обрій.

В ОТУ ПАМ'ЯТНУ НІЧ

В оту пам'ятну ніч
Збулась мрія сторіч:
Народився Спас світу — Месія.
Він приніс всім життя,
Нове й справжнє буття.
Він для світу — єдина надія!

Там нічної пори
Лунав голос згори,
Хором анголи пісню співали,
Сплячим людям землі
В дивній пісні святій
Довгожданну новину звіщали:

— Слава Богу вгорі
І спокій на землі,
Між людьми, і любов, й добра воля!
А хто ж чув ті пісні?
Міцно спали усі
У кайданах гріховного горя...

Ой сьогодні не спіть,
Як за давніх тих літ,
Бо на світ суди Божі надходять!
В темні ночі оці
Засвітіть каганці
І Христового ждіте приходу.

РІЗДВЯНЕ

Думки летять в давно минуле...
У Вифлеємі ніч глибока.
Солодким сном усі поснули,
Не спить лише місяць ген високо.

Очима зіроньки блимають,
Та нікому на них дивитись.
Даремно кличуть, закликають
Поснулих зо сну пробудитись.

Лежить чарівна тиша всюди,
Тайна криє небо й поле,
Повиті темрявою люди
Перебувають у неволі.

Всі міцно сплять, їх не розбудить
Ні ясний місяць, ані зорі,
Ні співи анголів, що людям
Співають радісно в просторі.

Хіба щоб грім гучний ударив
І блискавками списав небо,
То може б тоді сонні встали
Й пізнали б всі, що спать не треба.

Та пастухи у темні ночі
На полі стережуть отари
І їх безсонні й чуйні очі
Небесних анголів стрічають...

О, Господи, Тебе благаєм,
Наш дух ےбуди, щоб ми не спали,
Хай віри зіронька нам сяє,
Щоб Твого приходу чекали.

Щоб серцем ми були готові
Ввійти з Тобою на вечерю,
Щоб в царство вічної любові
Не зачинилися нам двері...

В майбутнє ясні думи линуть.
Христос гряде на світ широкий!
Проб'є незабаром година, —
Його побачить кожне око.

ПОРА ВЖЕ!

Пора вже, прокиньтесь знедолені люди,
Пора довгождана настала!
Хай скотиться з серця невіри облуда,
Нам зіронька щастя засяла.

В хліві на соломі вродився Спаситель,
Спаситель і Бог Він всесвіту,
Всесильний і Дивний, Предвічний,
Учитель,
у бідних Він яслах сповитий.

Під небом великиї ангольські хори
Про славу і спокій співали,
Небесні акорди лунали в просторах
І землі вони мир сповіщали.

Не спали тоді пастухи тої ночі,
На зоряне небо дивились,
В безмежних просторах блукали їх очі,
Як анголи раптом з'явились.

І вони залишили у полі отару,
Почувши ті співи небесні,
І пішли до ясел тоді з поспіхом зараз
Побачить Дитину чудесну.

І вклонились Ісусові й дуже зраділи
І знов до отари вернулись,
І славили Бога, як тільки уміли,
Що бачили Спаса і анголів чули.

Із Сходу також мудреці поспішили,
Ім зіронька ясна світила,
Христові дари вони цінні зложили
І побожно Йому поклонились...

Народе мій любий, бадьорся, одужай!
Кується твоя нині доля,
Яセル не мирай ти сьогодні байдуже,
Вчуй ангольську пісню про волю.

Ту пісню ще й досі в життєвій ночі
Співають всім анголи Божі,
І слухають ті, хто зо словом пророчим
Стоять уночі на сторожі.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ

Покинь всі зідхання, землі бідний житель!
Сьогодні бо небо до нас прихилилось,
Нам зіронька щастя й добра засвітилась,
З'явився бо в світ цей всесвіту Спаситель.

В вертепі убогім Христос народився,
І світлом прогнав ралтом темряву ночі,
Щоб втерти нещасним заплакані очі,
Син Божий покірно до ясел смирився.

Всміхнися ж крізь слози, бож Бог тебе
[любить,
Тому й Свого Сина послав на страждання;
Зазнав бо Він горя, журби та блукання,
Аби увільнити людей всіх від згуби.

Прийми ж ти сьогодні великий дар неба,
Бо здійснились нині віків давніх мрії,
Він знов привернув нам на вічність надію,
І нам умиряті ганебно не треба!

Забудь усі будні, життєву тривогу,
І пісню Христові співай урочисто,
Що анголи Божі співали пречисті,
І славу віддай Всемогутньому Богу.

РІЗДВЯНА НІЧ

Різдвяна ніч. Вроочисто світять зорі.
Відкрилось небо. Анголи летять
Й над грішною землею у просторі
Святу новину людям всім вістять.

Сьогодні Бог послав Христа на землю,
Щоб грішний світ з кайдан гріха звіль-
[нить],
Щоб просвітить життєві темні ночі
І грішників із Богом примирить.

Велику тайну Бог землі являє,
В хліві у яслах Божий Син лежить,
Любов'ю землю Бог благословляє
І небесні скарби грішникам дарить.

Мовчи, о земле, у провинах кайся!
Ти злита кров'ю на шляху століть,
Ти йдеш в загин. Спинись, не гайся!
Прийми дар неба й будеш вічно жити.

Сьогодні Божий день усепрошення,
Під небом ангольський лунає спів.
Прийшов бо день визволення-спасення,
Який призначений з перед віків.

В цей день забудь, мій друже, всі зідхання,
Й враз з анголами пісню заспівай!
Земля сьогодні з небом в поєднанні
І для грішних двері відчинились в Рай.

Різдвяна ніч, — чаруєш наші очі,
Твоїй красі меж зір наш не знайшов;
Ти не така, як інші усі ночі,
В тобі на землю Божий Син прийшов.

СВІТИ НАМ, ЗІРКО ВИФЛЕЄМСЬКА!

Світи нам, зірко вифлеємська,
Як ти колись світила,
Щоб світло ясне, чудове
Нам серце полонило.

Світи в життєві дні похмури,
В глибокі темні ночі,
В погідні дні і під час бурі
Ти радуй наши очі.

Світи й покажуй нам дорогу,
Що нею всім ходити,
Щодня веди ти нас до Бога,
Щоб нам у правді жити.

Веди нас так, як в давні роки
Вела ти мудрих з Сходу,
Зміцняй ти наші слабі кроки
І надавай нам ходу.

Щоб вірою ми всі багаті
І вбрані у надію
Прийшли щасливо в рідну хату,
Куди так серце мріє.

Де добрий наш Отець Небесний
Й Христос Спаситель любий,
Де для душі є рай чудесний,
Де вічний спокій буде.

Світи ж нам, зірко, всю дорогу,
Бо темні гріха ночі,
Аж доки будемо у Бога
Й Христа побачать очі.

Аж доки вічно ясне світло
Промінням нас осяє
Й нагріє душу Боже літо
В кінці дороги, в Раю.

СКИТАЛЬНИКОВІ У РІЗДВЯНИЙ ВЕЧІР

Як те листя з дерев прудкий вітер зрива
І бездоріжжям розносить світами,
О, скитальче, й тебе так недоля взяла
І незнаними водить шляхами.

Все любиме від тебе забрала війна,
І пішов ти самотній блукати,
Як пташина на гілці сумує одна,
Так прийшлося й тобі сумувати.

І батьків, і родину, і рідних дітей
Відібрала від тебе розлука,
На чужині вона тисне слози з очей,
А у серце дарить тяжкі муки.

Відірвавсь від своєї землі і рідні,
І хто ж сьогодні твій жаль зрозуміє?
Хто тебе привітає в скитальчі ці дні
І в свою хату запросить, нагріє?

На чужині — чужий, між чужими живеш.
О, скитальче, гірка твоя доля!
Однак в серці ти свому надію несеш
І чекаєш бажанної волі.

Та сьогодні забудь свої рясні жалі,
Глянь увечері в небо безкрає:
Там усміхнені зорі привіт шлють тобі
І про Христове різдво сповіщають.

І ця вістка небесна приносить спокій,
Гоїть рани болючі скитання,
Для душі відкриває широкий обрій
І замінює в радість страждання.

О, скитальче, сьогодні Різдвяні Свята,
Тому годі тобі сумувати!
В бідне серце прийми ти Ісуса Христа
І пісню радості будеш співати.

Бо Христос на землі Сам Скитальніком був,
Він у всьому тобі співчуває,
Він для щастя твого вічну славу здобув
І по скитаннях впровадить до Раю.

Звеселись, Христос знає про горе усе,
Не сумуй, Він загоїть всі рані.
Хай різдвяний цей вечір тобі принесе
Ласки Божої соняшний ранок.

РІЗДВО

Скільки радости нам ти приносиш щороку!
Скільки спогадів дивних хвилюють серця!
Знов і знов чуєм ангольські співи високо,
Мріям-думам солодким немає кінця.

Гамір буднів звичайних і блідне й стихає,
В серці свято і дивне якесь почуття.
Нам Різдво дарить щастя велике й безкрає
І наповнює змістом порожнє життя.

Журавлем летять думи в далеке минуле,
Воскресають події стареньких віків,
Що краси їх ще й досі цілком не збагнули,
Що ще й досі бренить нерозгаданий спів.

Час безсилий затерти красу тої ночі,
Коли Спас усесвіту на землю прийшов,
Коли Слово Господнє збулося пророче,
І Син Божий у яслах притулок знайшов.

Вифлеєм... Пастухи... Ота ніч урочиста...
Голос анголів... Ясла... І пісня свята, —
Усе дихає ласкою й небом пречистим,
Все говорить про любого Спаса Христа.

В мерехтінні зірок незліченних на небі,
В таємниці глибокій нічної тиші
Серце поміч знаходить у вічній потребі,
Лік цілющий спливає згори для душі.

О, Різдво, урочисте й величнєє свято!
Ти любов'ю і грієш її полониш серця,
Ти із ворога робиш і друга і брата,
Твоїм дивам всесильним немає кінця.

ЗБУЛИСЬ СЛОВА ПРОРОЧІ

У сиву давнину через пророків
Бог плян спасіння Свого виявляв,
Усьому призначив Він пору й роки
І Правду Духом в Писання уклав.

Бог обіцяв послати у світ Сина,
Щоб від гріхів усіх людей спасти,
Урятувати душі від загину
І спасенних в Царство Боже увести.

І час прийшов. Збулись слова пророчі:
Син Божий, як людина, в світ з'явивсь,
Розвіяв Він страшної смерти ночі,
Спасіння шлях до Раю всім відкривсь.

Христос усе зробив, що нам потрібно,
Щоб мати повновартісне життя,
Що для душі святе, що добре й рідне,
Що справжнім змістом сповнює буття...

Сьогодні світ загруз в своїх проблемах,
Ніяк не може осягнути мети...
І не осягне він... Без Вифлеєму
Доріг до щастя інших не знайти.

НОВИЙ РІК

НОВИЙ РІК

Рік минув, минуло скоро
Те, що в нім пережили
І хто з радістю, хто з горем
У новий знов рік ввійшли.

І ніхто з людей не знає,
Що новий рік принесе,
Що в житті кого чекає
І куди доля поведе.

Одні будуть жити тихо
Без тяжких гріховних хмар;
Другі будуть пхати лихо
І нести гріха тягар.

Коли хочете щасливо
Пережити Новий Рік,
Його в щасті терпеливо
Пройти краще, як вторік,

То почніть з Христом ви жити,
Йдіть, куди Він поведе,
То не будете тужити,
В щасті Рік Новий пройде.

Тільки Він Один поможе
Все життя тут легко йти,
І скінчити працю Божу,
І в небесний край ввійти.

Хай же Рік Новий, незнаний
Всіх добром нас обдарить,
Сповнить добрі всі бажання,
Щоб щасливо нам прожити.

НОВОРІЧНА МОЛИТВА

“Стовпом хмаряним вів Ти їх удень, а стовпом огняним уночі, щоб освітлювати їм дорогу, якою їм ітн”.
(Неемії 9: 12).

Боже ласкавий, великий, могутній!
Ти — Промислитель людей всеблагий,
Що Свій народ через пущі безпутні
Вів в край обіцянний, край дорогий!

Вдень прикривав їх від спеки Ти тінню,
В темряві ночі їм світлом Ти був;
Ти вислуховував їхні моління,
В горю й недолі Ти їх не забув.

Вчуй, Боже правий, і наше благання:
Дай рік новий нам всім свято прожити!
Дай нам в крайні плачу та стогнання
Далі пройти й Тобі вірно служить!

Будь нам всім тінню в спекоту днів лютих,
В темряві світу нам Словом світи!
Боже, ми віримо: всіх позабутих, —
Нас не забудеш ніколи лиш Ти.

Х 3 НОВИМ РОКОМ

Літа ідуть, літа минають,
А ми в човні життя пливем;
Вітри гудуть й човна гойдають,
В змаганні ми вперед гребем.

Куди не глянеш — смерть і горе,
Недоля тисне всіх людей;
Життєве сумно грає море
І слози котяться з очей.

Щасливий той, кому жевріє
В путі скрізь зірка провідна,
Хто склав на Бога всю надію
Й хто з Господом живе щодня.

Не станем ми серед дороги,
Хай стогне грізно буревій,
Зміцнімо віру в перемогу
Й вперед до здійснення надій!

Ми маєм певні заповіти,
Які Христос нам залишив.
Підем вперед, як світла діти,
Щоб кожен в Царстві Божім жив.

Вперед, мій друже, не загинем!
В дорозі нам поможе Бог,
Мету осягнем й відпочинем
Від всіх земних своїх тривог.

Погляньмо вгору... вже світає
Й надходить вічносяйний День,
Коли жалі свої безкраї
Залишимо задля пісень.

Я ПІДУ ПОПЕРЕД ТЕБЕ

Iсаї 45:2

“Я піду поперед тебе
Й вирівняю гори” —
Чую цю потіху з неба
В новорічну пору.

Рік новий і шлях незнаний,
Несподіванок багато...
Може прийде день бажаний
Й повернусь у рідну хату.

НОВЕ

Або може чужиною
Довгі дні знов промандрую...
Та я радий, — Ти зо мною
Й шлях мій довгий уторуєш...

Знаю, Ти мені поможеш
Йти вперед, не нарікати,
Пошлеш мудрість, заспокоїш,
Будеш правдою зміцняти.

У дорозі заховаєш
Від падіння, спотикання,
Ти бо шлях наш добре знаєш,
Знаєш наші всі страждання.

Йти я хочу за Тобою
В ясні ранки й дні погідні
І тоді, коли з журбою
Зустрічу гіркі злидні.

Ночі темні як закриють
Перед зором путь вузеньку,
А буруни злі завилють...
Господи, Ти будь близенько.

Дай у темряві відчути
Провідну, міцну правицю,
Бо з Тобою хочу бути
В час погідний, в громовицю.

І покірно я благаю,
Поможи Тебе любити
Цілим серцем і душою
І для Тебе всі дні жити...

Люба Божа обітниця:
“Я піду поперед тебе.”
Вона тверда, наче криця,
Вона — любий голос з неба.

Є Новий Заповіт у Христовій крові,
Що запевнює грішним спасіння
І дарить усім людям на цілій землі
Всепрощаюче благословіння.

Є наука нова, що Христос в світ приніс,
Вона грішників з Богом єднає,
Серед темряви, горя, недолі та сліз
Шлях освітлює людям до раю.

І є серце нове — дивний Божеський дар,
Світло неба завжди в ньому сяє,
Правди Божої в ньому горить святий жар,
І в темних ночах життя не згасає.

Є нове, християнське, правдиве життя!
Але треба згори народитись,
І вчинити належне за гріх каєття,
Щоб щасливим новим життям жити.

А також: “Хто в Христі, той створіння нове”,
На землі — це найбільше чудо!
Проминає гріховне життя все старе
І новими в Христі стають люди.

Бо їх серце обмила з гріхів Христа кров
І привернула їм знов образ Божий,
Увійшли в серце віра, надія й любов,
Все нове прийшло, любе та гоже.

Вірним місто нове Бог також вготував,
Там чудові небесні оселі.
І всі ті, що Христос їх з гріхів врятував,
Оте місто предивне заселять.

В ПОЧАТКУ НОВОГО РОКУ

Я хочу з Тобою, Ісусе мій, жити;
Ти — вічна Причина усіх моїх днів.
В розквіті життя Тобі прагну служити
І для Тебе вроно чисто співати пісні.

Я хочу іти за Тобою усюди,
Куди поведеш мене, Господи мій;
Коли гураганом життя віє в груди
І тоді, як всміхається ясний обрій.

Для Тебе я завжди хотів працювати
І любов Твою сіяти скрізь на землі,
Аж доки почне в кожнім серці світати
Зоря правди й волі в духовній імлі.

Я хочу любити Тебе, любий Христе,
І любов Твоя вічна хай сяє в мені,
Щоб нею я душу прибрав як в намисто,
Щоб з нею пройти міг життя моого дні.

Я хочу, як Ти, ворогам моїм лютим
Провини прощати та їх не клясти,
Всі кривди болючі навіки забути,
Щоб наче ті квіти могли ми цвісти.

А зло та неправду я хочу ганьбити
І боротися з ними завзято щодня.
Дай сил мені, Спасе, бажання здійснити,
Щоб в році новому для Тебе жив я.

Мій Спасе Всесильний, навчай мене жити,
Щоб міг без вагання вперед я іти
І життя, що Ти дав, Тобі все присвятити.
Дорогою правди провадь мене Ти.

НОВИЙ РІК — НОВА ПРАЦЯ

Луки 17:10

Брати, гляньте на Божі широкі поля,
Як багато там всюди роботи!
Скрізь пустує незорана добра земля,
Добре зерно там глушать турботи.

Рік старий відійшов, назавжди проминув,
Але праця лишилася з нами,
І при всьому зусиллі хто з нас не збегнув,
Що були не багаті плодами.

Хто ж у службі та праці усе те зробив,
Що повинен був щиро зробити?
Хто всім серцем так Господа Бога любив,
Як повинні Його ми любити?

Бог послав новий рік, нову працю дав знов,
Половіють Господні скрізь ниви...
Хай до чину веде нас всіх щира любов,
Щоб ніхто не був в праці лінивий.

Будем Богу служити ми словом й життям,
Про спасіння Його сповіщати,
Щоб дізnav грішний світ в злих ділах каяття
І зміг нове життя з Богом почати...

Зміцни ж, Господи, руки та сили подай,
В добрій праці пошли витривалість,
В новім році любов'ю нас всіх наділяй,
Щоб життя в рясні овочі вбралось.

НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ

Старий рік пройшов і так швидко, нежданно
В минулій канув, пішов в забуття,
Багато забрав він, і щастя, й зідхання,
А в серці лишив нам журбу й каяття.

Стою на порозі нового я року
І знов кличе мене до змагання життя,
Я прагну вперед керувати всі кроки
Туди, де жевріє нам вічна мета.

Для того благаю, дай, Господи, сили,
Щоб рік цей новий я щасливо пройшов
І був в добрій праці щодня, до могили,
Щоб радість життя я з Тобою знайшов.

Зміцни мої руки на працю святую
І серце Твоєю любов'ю нагрій,
Пошли мені віру велику, живую,
Щоб сміло завжди я за правду йшов в бій.

Щоб Слово Твое я звіщав усім людям,
Що й досі у темряві біdnі живуть,
Щоб світло і правду впустили у груди
Й пішли на спасенну Твою, Боже, путь.

Я прагну для Тебе мої дні прожити,
Благаю, зо мною Ти будь і в цей рік,
Щоб вірно для Тебе я міг скрізь служити
І більше зробити добра, як вторік.

ВЕЛИКОДНІ

ВОСКРЕСІННЯ

Христос воскрес! Життя з могили встало!
В страху сторожа впала і тремтить,
Могильний камінь збоку вже лежить.
Минула ніч і сонце райдужно засяло.

Христос воскрес! Осяянний світанок!
Смерть люта переможена тепер
Й воскреснуть всі, хто з Господом умер.
Новий усім настане вірним ранок.

Христос воскрес! Усюди радість ллється
Й втирає сльози сплаканих очей,
Кріпити в надії вірних всіх людей,
Що за могилою нове життя почнеться.

Христос воскрес! Яке солодке слово!
І радість, спокій всім воно дарить.
Без нього як у світі жити?
У слові тім зміст Божої любові.

Христос воскрес! Могили страх розвіяв
І відслонив серпанок вічних днів,
Нев'янучий у серце вдихнув спів,
Який плекає віра і надія.

Христос воскрес! Природа вся співає,
Спасені славлять Господа Христа,
І в вічності не змовкнутъ їх уста,
Над вірними бо влади смерть не має!

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ

Великдень! Яке життєдайне це слово!
У груди вливає солодке щастя.
У серці вроčиста святочна обнова,
Бо жити з Воскреслим на світі найкраще.

Великдень! Убралося небо на свято
В найкращі убори, які тільки має,
В свої голубі обгорнулося шати
І сонцем стоянним Великдень стрічає.

І земля вбралася рясно у зелень та квіти,
І з співом пташиним гай плеще в долоні.
Стосонцем Великдень усім нині світить
І красою своєю він душу полонить.

Великдень! Христос переміг смерти силу!
Для роду людського спасіння звершилось.
Порожня осталась Христова могила
І радість Воскреслого людям лишилась.

Всі вірні великий день нині вітають
І у щирій побожності радо святкують,
Над ними вже влади смерть друга не має,
Вони в серці голос Воскреслого чують.

Щаслива то доля, великий день мати,
Що в душу вливає Господнє спасіння,
Із Христом у дочасних днях жити й
[вмирати
І спільником бути Його воскресіння.

ВЕЛИКОДНЄ

Як любо на серці! Де радість подіти?
У гробі Христа вже немає!
На землю усміхнено сонечко світить
І в квіти її прибирає,
І земля оживає.

Як любо на серці! Й тобі, мій небоже?
В ці дні велиcodні радімо!
Живий наш Спаситель, Він нам допоможе
Здійснити всі славні надії,
І збудуться мрії.

Як любо на серці! Ми — вічности діти,
Сини і дочки Воскресіння!
Він дав нам життя, і ми будемо жити,
Отримавши з неба спасіння
І Рай в володіння.

Як любо на серці! Вже смерти не буде;
Нев'януча вічність чекає!
І радість безмежна вливается в груди,
І щастя солодке й безкрайє:
“Воскрес Він!” — співає.

Як любо на серці! Воскреслий втер сльози
Дітей всіх і батька, і мами;
Минули життєві бурі й морози,
Бо неба відкриті нам брами
І Воскреслий є з нами!

РАДІСТЬ

Всі сили підземні зраділи були,
Коли по стражданнях Христа погребли;
Раділи священики, — більше на них
Не буде Христос нападати за гріх.

Аж ось на день третій змінилось все вмить:
Жінкам ангол каже: “До учнів ідіть;
Потіште засмучених: Спас з гробу встав
І всім людям вічне життя дарував!”

Сумуйте законники, плачте тепер,
Бож ви вже гадали: “Він згинув, помер”.
Його ж сила смерти зв'язати не могла;
Вже сонце зійшло і зникає імла!

Радій же все небо! ти, земле, радій!
Бо вийшов із гробу Спаситель вже твій;
Бо Він не вмирає, навіки живе
І усім Своїм вірним життя Він дає.

Нехай недовірки від жаху тремтять,
Нехай на гріб Спаса кладуть знов печать,
Та анголи й люди — всі свідки чудес
Свідкують: “Спаситель із мертвих вос-
[крес!”

НЕ ВІРІТЕ У ВОСКРЕСІННЯ?

Не вірите у воскресіння —
Святим євангельським словам
І надалі куклю насіння
Плекаєте ви на жнива?

Жнива ж прийдуть і будем жати,
Що сіяли ми за життя.
Про віру час уже подбати,
Щоб не пожати каяття.

Без воскресіння жити лячно!
Без нього радості нема.
Життя марнують необачні,
Їм вічність темна і німа.

І замість подиху живого
Тепла і розквіту весни,
Їм вітер осені сумної
Співа на похорон пісні...

Сумний кінець несе невіра:
Ховає вічності обрій,
Береться вічність п'ядю мірять
Й морозить славний цвіт надій.

І безнадійності рукою
Веде на цвинтар, в гріб кладе,
І там могилою сирою
Безвірник свій кінець знайде...

А воскресіння з мертвих буде,
Чи вірите у це, чи ні!
Воскреснуть всі померлі люди
І почнуть за гробом вічні дні.

Усі, що вірили Христові,
Всю вічність з Богом проведуть,
Невіруючі ж без обнови
В погибель вічну підуть...

ЖИТТЯ СМЕРТЬ ПОДОЛАЛО

Коли сонце зайшло за обрій
І гріховна ніч землю покрила,
То тоді юрба в злості своїй
На Христа руки злі наложила.

І покірно пішов Він страждать
По судах у Кайяфи, Пилата,
Щоб всім грішним любов показать,
Що за викуп їх кров'ю заплатить.

Він знущання й Голгофу пройшов,
Добровільно прийняв усі муки,
І щоб грішник спасіння знайшов,
До хреста дав прибити Свої руки.

І Син Божий у муках умер...
Ніч ще більше темряву згостила,
Бо Любов й Правда Божа тепер
Спочивали в холодній могилі.

А над гробом сторожа міцна
Сторожила, щоб Світло не встало,
Та проходила мряка нічна
І наблизувався уже ранок, світало.

І стояйнє світло небес
Раптом темну ніч освітило
І від смерти Спаситель воскрес!
Залишилась порожня могила...

А сторожа, мов мертвa, лежить,
У безтямі на землю упала,
І ніч злоби й неправди дріжить,
Бо Життя нині Смерть подолало!

І відкрилися двері у Рай,
Життя приснуло аж з-за могили,
Де душі нашій рідний є край,
Де не має смерть жодної сили.

І крізь темній ночі віків
Вірним світить Зоря Воскресіння
І у серці бренить щастя спів,
Що в Христі всім життя і спасіння.

ВЕЛИКОДНЄ

Стих сад Гефсиманський... Журились оливи...
Христа Юда зрадив, пішов з ворогами...
Син Людський в стражданнях ішов терпеливо.
Над Ним назнущались Кайяфа та Анна.

Пилат в Нім вини не знайшов, умив руки —
Священики й старші розп'яли Месію...
Він вмер на Голгофі в стражданнях і муках,
Щоб світові дати життя та надію...

Апостолів думи вглядались в ті роки,
Коли вперше вчули: "Ідіть ви за Мною!"
Коли знайшли в Ньому життя зміст глибокий
І спрагу вгасили живою водою.

Коли всі з Ісусом ходили щасливі
І бачили Божі великі чуда,
Як мертві з могил підіймались живими,
Як з грішних ставали побожні люди.

Як прощені митарі Бога хвалили,
Від роду сліпії ставали видючі,
Як вітер і море Христові корились,
Слухняні наказам Його всемогутнім...

Його ж розп'яли і до гробу поклали...
Погасли апостолів яснії мрії.
Вони розчаровані з страхом чекали,
Що ім принесуть ті голгофські події...

Та ось ім з'явився Спаситель Воскреслий
І смуток, і страх їх дощенту розвіяв!
Тоді вони з радістю всюди понесли
Євангельську вістку життя й воскресіння.

СМУТОК У РАДІСТЬ ОБЕРНУВСЯ

Ще сонце за горами десь спочивало
І сад Гефсиманський спокійно дрімав,
Ще роси на квітах пахучих звисали
І люд ще потомлений солодко спав.

Пташки ще до співу також не збудились,
Не чутися криків було пастухів,
Як ранок величний поволі родився
І тих, що не спали, надію грів.

Марія журилась, очей не змикала,
Безсонну ніч в думах тяжких провела
І ранку вона терпеливо чекала,
Та роком тягнулася ніч та сумна.

Нарешті край неба почав рожевіти,
Марія пахучеє миро взяла,
Щоб тіло Ісусове ним намастити,
Й до гробу чимскорше побігла вона.

В дорозі журилась, хто бідній, безсильний
Відкотить від гробу камінну плиту,
Хто їй допоможе в холодній могилі
Зложити дари свої Спасу Христу? ...

І раптом усі її думи змінились.
Вона бачить анголів, кажуть: "Воскрес!"
Відвалений камінь ... Порожня могила ...
Уdosвіта сталося чудо з чудес!

Та в серці палає нездійснена мрія:
Де стрінуть Ісуса? ... Не знає доріг ...
Та чує Спасителя голос: "Маріє!"
І схилилась побожно Йому аж до ніг...

А сонце кругом розливало проміння,
Наповнився сад ввесь пташиних пісень.
Марія вітала Життя, Воскресіння!
Минула ніч темна, настав ясний день!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос з мертвих устав,
Життям смерть подолав,
Переміг і навіки панує!
Він печаті порвав,
З гробу камінь упав,
Він життя всьому світу дарує.

Сонце в небі блищить,
В учнів серце горить,
Радощами вплилось перемоги.
Вони — свідки чудес,
Що Спаситель воскрес,
Й величають предвічного Бога.

У садах скрізь вишні,
Розцвілись черешні, —
До нас сонце весни завітало.
Зеленіє вже гай,
Вітер шепче про май,
А у серці людей життя мало.

Українські лани, —
Зеленіють вони
І життя в них весняне буяє ...
Твої ж, земле, сини
В ярмі снять тільки сни
І в гріхах та неволі конають.

У неволі всі ждуть ...
Хто покаже їм путь
До свободи й джерел добробыту?
Хто недолі всю любть
Допоможе забути
І осияне щастя вернути?

О, народе, проснись!
Ти не вмреш, схаменись!
Тебе кличе Воскреслий до волі.
Він всі пута порве,
Гіркі слізози утрє,
Дасть життя і щасливу долю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! — всі Божі анголи співають,
Христос воскрес! — віщає радісно весна,
Христос воскрес! — цвірінкають пташки в
[діброві],
Христос воскрес! — шепочуть нишечком поля.

Христос воскрес! — струмок дзюрчить поміж
[лугами,
Христос воскрес! — так мають радісно квітки,
Христос воскрес! — клекоче море з берегами,
Христос воскрес! — малі радіють діточки.

Христос воскрес! — свідчать і анголи і люди,
Христос воскрес! — жінки й апостоли твердять,
Христос воскрес! — спасені всі радіють всюди,
Христос воскрес! — упала з гробу вже печать.

Христос воскрес! Мій друже, годі сумувати!
Втри сльози чужини з заплаканих очей,
Сьогодні молиться про тебе рідна мати,
Не досипляючи святочних цих ночей.

Христос воскрес! Коли ж ти смерть у грудях
[носиш
Ї не маєш радости, гнобить гріховне життя, —
Не гайсь! Коли Воскреслого попросиш,
Він воскресить тебе й пошле нове буття.

Христос воскрес! Радійте діти Божі!
Потіште тих, хто радоші давно забув.
Сьогодні небо нас вітає щастям гожим,
Сьогодні світ слова життя почув.

ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА

ВІН ПРИЙДЕ

Прийде мій Спас, я вірю в те.
Вже кроки чую... Він іде...
В обіймах я спічну Його,
На грудях Спаса моего.

Скажу Йому про все життя;
Він знає все мое буття,
Мою любов, змагання, бій,
Він знає радість серця й біль.

Потішить Спас, зрадію я...
Відрада Він уся моя!
І щастя вічне дасть мені,
Прийде кінець моїй борні.

О, Спасе мій, молю Тебе,
Прийди чим швидше до мене!
Ти світ цей грішний переміг!...
Вже чую кроки Твоїх ніг...

Прийди, Христе! Прийди скорій!
Тебе чекає народ Твій.
Красою неба нам засяй
Ї введи в чудовий вічний край!

Душою лину я щодня
І думка в мене все одна:
Тебе зустрінути, вітать
І вічно в небі прославлять...

Вже скоро прийде славний день
Потіхи, радости, пісень.
Події світу всі за те,
Що вже Христос на землю йде.

ПЕРЕД КІНЦЕМ

“Тривога людей на землі і замішання”. (Луки 21: 25).

То не буйного вітру розноситься гомін,
То не вийшли річки із своїх берегів,
То не хвилі розбурхане море так гонять,
Ні метелиці білої носиться спів;

То не буря заблукана стогне у гаю,
То не пізняя осінь скиглить під вікном,
То народи в недолі гіркій так зідхають,
Вони тужать за щастям, любов'ю й добром...

Виглядають щоденно бажанної долі,
І терпляче чекають на здійснення мрій:
Що прийдуть незабаром і щастя і воля,
Й люди вклоняються радо любові святій...

Всеноародня журба-смуток ходить по світі,
Не минає ні сіл, ані міст, хуторів,
Її стогін лунає зимою та вліті,
Її чути усюди з-за гір, з-за морів...

Злидні й горе щоденно життя людське точать,
А на душу холодний усім кладуть лід...
І ось хмарами сунуть життя темні ночі —
У дітей цих тривожних розбурханих літ.

І вже люди мертвіють від страху й чекання,
І тремтять, бо день завтрішній криє туман...
Всюди розбрат панує й приносить страждання,
На землі бо панують лиш зло та обман...

Люди стали мізерні, легенькі, дешеві...
І де ж людяність, право, братерство й любов?
Замість якостей духа — ось пиха грошева...
Проливається всюди невинна кров...

Та не вічно ж неправді та злу панувати!
Вже надходить безбожній сваволі кінець;
Вже зближаються Божі суди та розплата:
Ганьба й кара всім злим... вірним — слави вінець.

Христос з'явиться скоро на хмара з святыми,
Його кожнє око побачить в красі...
І безбожники з жаху тоді заніміють;
Ті ж, що Господа люблять, зрадіють усі.

Вічна правда навколо тоді запанує,
Усі злидні й нещастя підуть в забуття;
Людську гордість криваву Господь вщент
[зруйнує,
І прийде Царство Боже й блаженне життя...

БАТЬКІВЩИНА

Є ВІЧНА КРАЇНА

Є вічна країна, де горя немає,
Там людськеє серце уже не болить
І краще за сонечко правда там сяє,
Там мило, приемно і любо є жити.

І хмари в блакиті вгорі не блукають,
І грім там ніколи уже не гrimить,
У квітах рожевих поля розцвітають,
Там радість, там щастя навіки царить.

Там темряви люди не знають ні ночі,
Чужі ім і холод, марози, зима;
Не плачуть ніколи іх ясні очі,
Їх серця не гнобить неволя ярма.

Не діляться люди на різні там кляси,
Не ллється ніколи вже братня кров,
Живуть там святії із кожної раси,
Єднає іх вічна свята любов.

Там сироти сльози вже не проливають,
Спаситель Христос іх навіки обтер,
Вони ж Йому пісню хваління співають
За те, що за них на Голгофі помер.

Страшна смерть з косою туди не загляне,
Могил там немає і сліз вже не ллють,
І молодість райська ніколи не в'яне —
Як анголи Божі навіки живуть.

У рідний той край я душою ввесь лину.
О, якби скоріше туди перейти
І забути світ грішний на вічну годину,
І там безконечну радість знайти.

Краплину я бачу краси того щастя,
А що ж то за радість, як там буду жити
В присутності Бога, забуду нещастя,
Де серце не буде страждати й тужить.

І скажіть, що в цім світі є гідне зрівнятись
З насліддям, що вірним Своїм Господь дав?
Спасені всі будуть життям любуватись,
Яке ім на небі Христос зготував.

О, ХТО ДАВ БИ ОЧАМ СЛЬОЗИ?

(Єремії 9: 1-2)

Якби дав хто очам сльози,
А голові воду,
Я оплакав би гіркую
Недолю народу.

День і ніч я голосив би
Сльозами благання,
Щоб Бог з неба подивився
На людські страждання.

На тяжкую працю бідних,
На без силі руки,
Їхній холод, голод, спрагу
Ta щоденні муки.

На іх бліді, худі лиця
Ta запалі груди;
Вси такі заскнілі, зжовклі,
Мов мерці — не люди.

Ой, хто дав би очам сльози,
А голові воду,
Я оплакав би недолю
Нашого народу.

БАТЬКІВЩИНА

Я далеко на чужині
Мрії розпускаю
І всім серцем, Україно,
Я тебе вітаю.

Я кохаю твої гори,
Степи широченkyі,
Люблю чисті твої ріки
Й садки зелененькі.

І гаї твої люблю я,
Квіти під дубами,
Сосни в лісі височезні
Й поляни з грибами,

І лани, і вітер з моря,
Що над степом віє.
Як усе я пригадаю,
То серденько мліє.

Я за те тебе кохаю,
Що в tobі вродився,
І в tobі ж, моя відчизно,
Жити я навчився;

Научився я терпіти
Тяжко бідувати,
Переносити недолю
І не нарікати.

Ще за те тебе люблю я,
Що вельми терпіла,
Як орда татарська злая
Живцем тебе іла.

О, багато ти страждала,
Пережила згубу,
І за це тебе кохаю
І шаную любу.

Люблю стріхи солом'яни,
Хати ті біленькі,
Де не раз на призьбі грівся,
Як ще був маленький;

Де мене рідненька мамця
Ніжила й кохала
І для мене щасливу
Долю викликала.

Нині став я вже чималий
І дорослим стався,
Але й досі, тебе, доле,
Я не дочекався.

Бо й понині ти, відчизно,
Повна є убивців,
Ворожнечі, перелюбу,
Гніву, лиходійців.

А про п'янство і куріння
Нема й що казати!
Так привикли, що з тим будуть
Жити й умирати.

І отих страждальців бідних
Теж люблю й кохаю
І для них на службу вірну
Себе призначаю.

І що ми тут всі захожі —
Спішу їм сказати,
Що мандрівники ми в світі
Без землі й без хати.

Що є батьківщина друга —
Ціль моого бажання —
Там не бачать люди горя
Й не знають страждання.

Там Ісус Христос Спаситель
Понад сонце сяє
І борців за віру Божу
Він Сам потішає.

Там вже люди не старіють:
Кожен молодіє,
Вічно там любов панує,
І віра й надія.

Там ніхто гріха не знає —
Жінки й чоловіки;
Там життя, і радість, щастя
Назавжди, навіки!

Отож, тую сторононку
Найбільш я кохаю,
І по ній не раз ряснії
Сльози проливаю.

О, яка ж ти мені люба,
Вітчизно небесна!
Я до тебе серцем лину,
Країно чудесна!

Скоро вже, земна вітчизно,
Я тебе покину,
І до Господа у вічність
Тихо я полину.

А до тебе, земле грішна,
Нічка темна прийде,
А в небесній батьківщині
Сонце вічне зійде!...

НАМ ЗАСЯЙ!

Світ захмурився
Перед бурею,
Людям гірко жить
Скрізь з недолею.

Гине Рідний Край
В дні нещасній.
Боже, нам засяй,
Дай дні ясній!

Нам серця нагрій,
Бо ж холодній
І в них нема надій.
Ми голодній

Гинемо тепер
Поруйновані.
Волі дух завмер...
Розчаровані

Ми тиняємось,
Як ті сироти
Не голублені...
Боже, нам світи,

Ми чекаємо
В цю ніч темную
І благаємо
Ми молитвою.

Проясни наш Край
Сонцем-Правдою,
Щастя й волю дай
Нам бажаному.

Підбадьор борців
Призадуманих,
Проясни уми
Затуманені.

І звесели усіх
Ти засмучених,
Дай зазнати утіх
Всім ізмученим.

Боже, нам засяй,
Хай пробудимось!
Просвіти наш Край,
Хай отямимось.

І до Правди всі
Ми навернемось,
І з добром міцніш
Всі полюбимось.

Розцвітесь май,
Уквітчається.
Добром Рідний Край
Закосичиться.

РІДНИЙ КРАЙ

Мій рідний край, про тебе я співаю;
Мінором струни серця так бренять,
Тебе люблю, тужу, тебе кохаю,
За що не знаю... трудно розказати.

Твої поля розкинулись широкі
І ланом хвилі вітер вздовж жене,
Річки пливуть спокійні та глибокі,
І води їх до моря Бог несе.

І луки всі твої квітками вкриті,
А гай з вітрами журно шепотить;
Твої поля могилами покриті,
Хто їх насипав, хто там у них спить?

В тобі живуть з давен давнезних люди
І білі скрізь хатиночки стоять,
Вишневій садки ростуть усюди
Й пісні пташок весною в них бренять.

Мій рідний краю! Бог тебе так любить,
Тебе добром Він щедро наділив!
О, не забудь, щоб ти Його любив,
Тоді тебе Він ніжно приголубить.

Про рідний край я журно так співаю,
Тужу і вірю, що прийде пора,
Блісне тобі ще зіронька добра...
Віддайся Богові, тебе благаю!

ЧУЖИНОЮ

НА ЧУЖИНІ

Життєва буря й люта хуртовина
Тебе взяли із рідної землі,
І ось тиняєшся світами нині
Без батька-матері та без рідні.

Хоч чужина багата, сита, вбрана
І в добробуті люди скрізь живуть,
Та Рідна Земля тобі кохана
Й до неї стелиш ти думками путь.

Бо ти її й вона твоя навіки,
У ній пролив ти слози, піт і кров,
І для душі там черпав дивні ліки,
І там росла й цвіла твоя любов.

І тому про неї в праці мрієш днями,
Крилата думка все туди летить,
І сниш про неї тихими ночами,
За нею серце тужить і болить.

І так щодня проходиш чужиною,
У грудях соняшний надії цвіт,
Що сплівся у вінок він із журбою
На довгому шляху скитальчих літ.

Любов до всього рідного — від Бога.
Шануй її і завжди в грудях май.
В днях радости, спокою чи тривоги
У серці щирому її плекай.

Бо хто батьків й родину не кохає,
То як полюбить ближнього й людей?
Хто рідну мову й край свій забуває,
Без світла той напомацки іде.

А ти ступай вперед шляхом любови,
Любов'ю обдаруй своїх, чужих —
Одна любов несе в народ обнову —
В скитаннях міцно ти її держи!

Надійсь на Бога, в Ньому наша доля.
Без Нього ось приходить людям край!
У Нього джерело життя та волі,
В скитальчих днях про Нього пам'ятай.

Коли часами серце журно мріє,
Що проминула молодість і май,
Згадай: в надії серце не старіє,
І знов пісню молодості заспівай.

І навіть восени, коли все жовкне
Й посохлим листям землю стелить гай,
Коли пташок веселі хори змовкнуть
І тоді, скитальче, Бога пам'ятай.

В надії щастя, що Бог дає людям,
Цінніше понад все тут на землі,
Відвагою сповняє серце в грудях
І світить в темряві скитальчих днів.

Отож, іди вперед ти без вагання,
Зневірі місця в серці не давай,
Надією поборюй всі страждання
І в боротьбі про Бога пам'ятай.

Люби все рідне й край свій безупинно,
Тоді любити зможеш цілий світ.
Любов — життя, ти з нею не загинеш,
Оздоблюй серце в її вічній цвіт.

У соняшній ранки, в темні ночі
За правою іди, добра шукай,
Піднось угору завжди твої очі
І щоденно ти про Бога пам'ятай.

СКИТАЛЬЦЕВІ

У колисці вечорами
Тебе мати колисала
І безсонними ночами
В піснях серце виливала.

До грудей тебе тулила,
Долі й щастя накликала
На руках щодня носила
Й молитви до Бога слала,

Щоб ти ріс щодня здоровий,
Вибивався собі в люди
Й не забув в житті ніколи
Те, що мати влила в груди...

Ріс ти там, де рясно в квіти
Травень луки убирає,
Де лани пшеничні літом
Вітер, бавлячись, гойдає.

І де гречка розцвітає,
Медом щирим пахне поле,
У гаю пташки співають,
Де стрункі ростуть тополі,

Ластівки куди з-за маря
Прилітають відпочити?
І під стріхою без горя
Де їм мило так пожити.

Де блакить небес безкрай
Розпростерлась, мов би шати,
І де місяць із-за гаю
Вечорами йдуть гуляти.

Зоряними де ночами
У Дніпрові чисті води
Небо зірками-очами
На свою глядить уроду,

Де у Чорнім морі рано
Сонце світло розливає,
Гонить сірій тумани
І лице своє купає.

Там ти ріс в своєї мами,
Взяв добро з своєї хати
І пішов тепер світами
Поміж люди скрізь блукати.

Не забудь же ти про рідних
І про добрій звичай.
Вчись чужого, що є гідне,
Коли доброго навчає.

Хай тебе тепло родинне
Здому всюди нагріває,
В добрій й лютій години
Щастям щедрим наділяє.

Хай бездомній блукання
Більш тобі відкриють Бога,
Його добре піклування
Й у життя вічне дорогу.

Коли ж маму ти забудеш,
Рідний край, любов родинну —
Оsmіють чужій люди,
Без любови ти загинеш...

Світ і праця — все пролине
І закінчаться змагання.
Шлях безбожників загине
В Божий день Новонастання.

Знай, ніде нема спокою
В цьому світі — і не буде,
Доки в скрусі та з журбою
До Христа не прийдуть люди.

О, скитальче! свої очі
Підійми до Бога в небо,
Й прояснятися горя ночі:
Знає Він душі потреби.

І відкриє твому зору
Він небесну батьківщину,
Де нема страждань і горя,
Де цвіт щастя вже не гине.

З Богом будь! Щасливий нині
Підеш всюди без вагання
І в небесній батьківщині
Закінчиться це скитання.

ПРОПОВІДНИКОВІ - СКИТАЛЬЦЕВІ

“І ті, що були розпорощені від переслідування... промовляли... благовістячі про Господа Ісуса” (Дії Апост. 11).

Забудь гіркі скитання безпросвітні,
Думки збери й в минуле оглянись!
Не марно праця зроблена колись,
Хоч і тепер тиняється самітний.

Та днів щасливих, соняших і милих
Господь багато був подарував,
Хоч час немилосердний їх забрав,
Та добре, світлі спогади лишились.

Хоч дні в скитаннях журно проминають,
Тернистими дорогами ти йдеш,
У серці ж ясні спогади несеш
Й життєві бурі сміло зустрічаєш.

А пройдений ввесь шлях зміцняє руки,
Бо нива Божа овочі дає,
Хоч рік-у-рік недоля гірко б'є
І чужина не жалує нам муки.

Отож, кріпись в скитаннях, любий брате!
Господня нива жде робітників...
Навколо шепті спіліх колосків,
Для Царства Божого їх треба жати.

А день короткий... Вечір стелить тінь...
“Працюй! — лунає з неба Божий клич, —
Бо ж скоро прийде темна ніч
І закінчиться день ласки і спасіння”.

Втопи у праці ти скитальче горе,
Бо ж солодко для Бога працювати,
Життя своє за близьких віддавати
І тоді, коли життєве пінить море...

Благословенних днів й щасливо милих
Господь багато був подарував,
Їх час безжалісно кудись забрав,
Одні лиш спогади тепер лишились.

Та ти живеш не спогадами — ділом!
Куди б знов доля не судила йти,
Євангелію будеш ти нести
І про Господа розказувати сміло.

ЧУЖИНА!

Ти з бігом днів від мене можеш взяти
Останню краплю радости й надій,
І в серце стомлене гіркого смутку вляти
Та знай, о, чужино, що я не твій.

Ти можеш вирвати ввесь цвіт моєї сили
Із грудей забрати запал молодий,
Та знай, з тобою не зживуся до могили,
Мені чужою ти, і я тобі чужий.

Теж вигляд мій ти можеш ізмінити
І чоло мое все борознами зрити,
І сивиною можеш наділити,
Та я не твій ні на єдину мить.

Ти можеш осінню сумною мені бути,
Як жовтий лист зсушить життя мое,
Але ти цього мусиш не забути,
Що я твоїм не був, не буду, і не є.

ПОРИ РОКУ

ОСІНЬ

Останню скибу плуг уже кладе,
А потім буде спочивати.
І вітер пісеньку співа, що йде
Вже осінь й стукає до хати.

Захмарився увесь сумний обрій,
За хмари сонце заховалось,
Пташки вже відлетіли у вирій,
Одні лиш горобці остались.

Насупилося небо угорі,
Рясній слізози проливає,
Шепоче дощ з калюжами в дворі,
Що ясне літо вже минає.

На клуні бузькове гніздо лежить
Порожнє, мокре і чекає,
Коли з далекого він краю прилетить
І знов до нього завітає.

Болото і баюри вкрили шлях,
Рови наповнились водою,
Що безугавно днями й по ночах
Пливе й дзюрчить собі з журбою.

Зажурений стойть й сумує гай,
Пожовкле листя облітає,
І мокре гілля просить: — Не питай,
Чом соловейко не співає?...

А вітер квіти до землі кладе
Зів'ялі, бліді й просить спати.
Скрізь журну пісню він співа, що йде
Холодна осінь й стукає до хати.

ПЕРШИЙ СНІГ

Застогнали люті вітри
У чистому полі,
Загули в порожнім лісі,
Як звір у неволі.

Посипалось листя з дуба
Із вітром полетіло,
Заплакала берізонька,
Хмари налетіли.

Поховались пташки бідні,
Котра куди бачить,
Потулились на піч діти
І в колисці плачуть.

Посипало білим снігом
На гори й долини,
І погнулися вершечки
Зеленій соснині.

Як багато людей в світі
Бездомних блукає,
І на гірку недоленьку
В мороз нарікає.

Пам'ятайте сиротину,
Пригорніть бездомних,
Хай у теплій вашій хаті
Забудуть утому.

Бог вас рясно нагородить
Всяким добром з неба;
Буде вам допомагати
У ваших потребах.

ЗИМА

Не співають пташки в гаю,
Десь за маре полетіли,
Тільки вітер там шугає
І шепче з гіллям помертвілим.

Жниво з поля позбирали
І до клунь все повозили
Та старанно поскладали
І багато змолотили.

Яблуні в саду порожні
Після літа спочивають,
А тополі придорожні
Сном глибоким засинають.

Небо вбралося у хмари
І ясне сонце десь ховає,
Днями й довгими ночами
Снігом землю посишає.

І сніг м'який дорогу стелить,
Гори й доли всі рівняє,
Намітає скрізь метелі
І в шати білі все вбирає.

Де цвіли пахучі рожі
І нарцизи розцвітали, —
Грубий сніг лежить й морозить
Своїм білим покривалом . . .

Наші дні час забирає,
Щоб ніколи не вернути,
Люба молодість минає,
Як веселих пташок звуки.

По зимі весна пригріє,
В зелень вбере гай і поле,
Наші ж роки молодії
Вже не вернуться ніколи.

ВЕСНА ЗАВІТАЛА

Зима минула й сніговії,
Вже сніг розтанув на полях,
З блакиті ясне сонце гріє,
Нестало льду на річах.

Весна чарівна завітала
Убрана в квіти, сонце, май!
Пташки веселим щебетанням
Збудили зо сну поле й гай.

Усюди квіти зарясніли
Й вітають неба голубінь.
На серці радісно і мило,
Що проминула зими тінь.

Скажи ж мені, кохана весно,
Де стільки ти краси взяла?
І що для мене ти принесла?
А може все вже роздала ...

Весна стосонцем усміхнулась
Й мені троянди подала,
Тоді з пошаною нагнулась
Й шепнула нишечком слова:

— Живи, іди та веселися,
Красу і правду ти кохай,
Ніколи перед злом не гнися,
Завжди до доброго змагай!

Тоді весною розцвітешся
І закосичишся у май,
Життя та щастя ти нап'єшся
Й носитимеш у серці рай.

ХТО Ж СЕРЦЕ ХОЛОДНЕ НАГРІЄ?

О, сонце! без тебе мізерна земля!
Рослини усі зникають,
Пожовклі, вони завмирають
І всюди лежать наші мертві поля.

О, сонце, без тебе немає життя!
Де глянеш — сумне завмирания,
Осінній муки страждання,
Рослинний світ йде в небуття.

Без тебе до нас холод в гості іде
Й свавільно собі господарить,
Заковує ріки в кайдани
Й до танцю метелиці з співом веде.

О, сонце, коли ти стооке блиснеш,
То щастям все дихає й маєм,
І луки й сади розцвітають, —
Ти дивну красу і життя подаєш!

Де тільки нагріє проміння твоє,
Там будяться трави і квіти,
Весна там співає і літо,
І пісню веселу ти птахам даєш ...

Та людського серця проміння твоє
Ніколи й ніяк не нагріє,
Від нього все холодом віє,
Бо в ньому духовна зима ще живе.

І люди — мізерні пігмеї землі
Із кригою в грудях блукають,
Зідхаючи щастя шукають
І гинуть без нього в холодній імлі.

Хто ж серце холодне нагріє, ой, хто?
Щоб в нім розцвілись життя квіти
І правди, й любови, і світла.
Надія його — Вічне Сонце-Христос.

ВОСЕНИ

Я стою за вікном і дивлюся в садок,
Приглядаюся, як він змінився...
Сочних яблук не видно, не видно й грушок,
І мій сад пожовтів, захурився.

І посохли квітки, що в нім літом росли,
Як одна всі схилились й зів'яли;
Мов на цвитарі всі до землі прилягли,
Чиєсь ноги вже їх притопкали.

З неба сірого дощик дрібненький іде,
Вітер журную пісню співає,
Позолочене листя на землю кладе,
А поклавши, знов інше зриває.

Жовтим килимом стелить його по землі
І, ласкаючи, просить заснути.
А про соняшне літо й травневій дні
Йому каже навіки забути.

Я дивлюсь у садок, серце в грудях щемить,
Мені жаль, що листки облітають...
І чому ж мому серцю тепер не тужить,
Коли дні, як цей цвіт, пролітають?

Друже мій, коли осінь плаксива іде
Й гарні квіти навколо зникають,
Ліс сумує і листя на землю кладе,
Пташки ж в теплі краї відлітають.

Ти подумай, що гості ми всі на землі,
Прийде день, ми усе тут покинем,
І багатства, і славу, і радість й жалі,
А душа наша в вічність полине.

Друже мій, будь обачний, тепер схаменись!
Ще не пізно. А вічність чекає.
Від марнот всіх земних чимскоріш відірвісь
Й про майбутність подумай, благаю.

І як блудний той син, до Отця повернись,
Щлях загибелі кинь й всі блукання.
Отець простить гріхи, ти Йому помолись,
Він загоїть болючі страждання.

Весну й літо життя, що дарма змарнував,
Бог все простить, тебе Він чекає.
Бо за тебе Христос на Голгофі страждав,
Щоб тобі відкрити двері до Раю,

Куди осінь не прийде, де смерти нема,
Де блаженне життя розцвітає...
Друже, прийде незабаром смерти зима.
Ти про вічність подумай, благаю.

УСЬОМУ СВОЯ ПОРА.

Не хтів гай із листям зеленим розтатись
У журні осінній дні,
Його пригортає, як дітей своїх мати, —
Ta зжовкле лягло до землі.

Не хтіли зів'януть рожевій квіти,
Бажали вкрашати ввесь світ,
Горнулись до сонця, — вони ж його діти;
Пора... І обсипався цвіт!

І річка мовчать не хотіла, дзюрчала
Під гаєм і серед лугів;
Зима ж завітала і льодом скувала
Сріблистої річенъки спів.

І молодість, друже, — любимій мрії
Пролинуть, як гомін весни;
Літа на чолі твоїм борозни зриють
Й дні юні згадаєш, як сни.

Непрошена старість нежданно приходить
І дійсність несе — сивину;
Опісля смерть лята на цвінтар проводить
Ї положить в могилу труну.

А там перед Богом на суд треба stati
І перед престолом святим
Від Господа вічну долю прийняти.
З чим явишся ти перед Ним?

Мій друже, один раз живеш в цьому світі
І молодість маєш одну,
Отож, не марнуй юних днів твого цвіту,
Щоб згадку не жати сумну.

Не дано нікому життя повторити
І вернути змарнований час,
Щоб хиби направить, розумно щоб жити, —
Мінule пропало для нас.

Мій друже, сьогодні літа віддай Богу
І для вічності їх присвяти,
Щоб в Божих оселях життя без тривоги
І нев'янучі роки знайти.

М'ЯКЕНЬКІ СНІЖИНКИ

М'якенькі сніжинки
Білесенько—білі
З просторів високих
До нас прилетіли

І танком у повітрі
Легенькі кружляють
І поволі на землю
Холодну лягають.

Я серцем радію,
Їх щиро вітаю
Із цікавості білих
Сніжинок питаю,

Чому у повітрі
Так довго кружляють
І на землю розлогу
Не радо лягають.

І в шелесті тихім
Сніжинок вчув мову:
— Земля дуже брудна,
Немає любові.

Вона скрізь полита
Кров'ю й слізами
І густо покрита
Людськими гріхами.

І нам, кришталевим,
У біденьких шатах
На брудну землю
Так страшно лягати . . .

На другий день рано
Сніг білий ліг всюди!
Покрив землі рани,
Її брудні груди.

І сонце промінням
Всю землю вітало,
І сніжинки чудово
Перлинами сяли . . .

ВЕСНА

В блакиті безмежній нам сонячко сяє,
Останній сніг гине й в струмочках зідхає,
Чайки над просторами водів літають,
Скиглять і опізнену весну вітають.

І ось незабаром у шати зелені
Весна вбере луки й широке поле,
І пісня тташина у лісі полине,
Весна своїм співом заповнить простори.

О, весно! ти леди холодні забрала,
Від довгого сну квіточки всі збудила,
І лютих морозів сваволю зв'язала...
Осяяна весно, яка в тобі сила!

Так щедро весна зодягає природу
І рясно життя вона скрізь розсипає...
Коли ж то вже прийде весна для народу?
Чому він холодний в зневірі конає?

О, Боже, пошли нам духовну весну!
Твоя життєдайна любов хай нас гріє,
І дай, щоб народ наш із мертвих воскреснув
І життя розпочав він нове у надії.

Так довго ми ласки Твоєї чекали,
А холод зневіри життя нам морозить.
Без Тебе ми бідні в недолі страждаєм...
О, зглянься на наші пролиті слози!

Єдиний Ти, Господи, можеш збудити
У нашім народі життя воскресіння.
Сьогодні не пізно... Ми хочемо жити...
І Твого чекаємо нині спасіння...

Пошли, весно, чари під нашу стріху,
Спини наші кроки від смерти й могили,
Пошли у розбитеє серце потіху
І в тяжких змаганнях зміцни наші сили!

Осяй добру працю всіх років минулих,
У грудях збуди добрі й яснії мрії,
Щоб тяжкі зідхання навіки забули,
Жили щоб і тішились завжди в надії.

Хоч нізно, засяй нам, на тебе чекаєм
Знеможені, бідні, нещасні та кволі,
Чекаючи, пісню про волю співаєм...
Прийди ж ти скоріше, щасливая доле!

РОДИНА

МАМИНА ДОЛЯ

Хлібороб весною зерно розсіває,
Восени багаті він жнива збирає,
Маляр же уяву фарбами малює,
Поет все запише, що в душі нуртує.

Муляр кам'яниці будує та ставить,
Капітан на морі пароплавом править,
Садівник дерева в саду доглядає,
А кравець старанно матерію крає.

Є зайнять багато між людьми у світі...
Твоя ж доля, мамо, — виховати діти.
Виховати добре, привести їх в люди,
За що нагорода добра тобі буде.

Тож плекай щоденно чисте серце, мати,
Щоб змогла дітей ти у чесноти врати.
Думку, слово, діло правою оздоблюй,
Щоб у всьому діти мали приклад добрий.

Правда — міцна зброя, мостить шлях до долі,
Твої діти знайдуть у ній щастя й волю.
Все, що дітям в серце вкладеш змалку, мамо,
Ніколи не лишить їх до гробу брами.

Мамо, твоя доля славна та висока!
Тож дітей пильний ти і не зводь з них ока.
Життя тобі стелить ясную дорогу,
Нею йди і сили завжди шукай в Бога.

ДІТИ

Щасливі ви, сто раз щасливі,
Безвинні діти на землі!
Веселі, любі, галасливі,
Несете щастя в наші дні.

Щасливі ви, бо серце чисте
У грудях ваших стукотить
І голубих небес пречистих
У ньому щирість може жити.

Щасливі ви, безжурні діти,
Що ще не знаєте людей,
Вам сонце ясно з неба світить
Й не ллете сліз гірких з очей.

Щасливі ви, що ваше серце
Ще не заплямлене гріхом
І під журбою ви не гнетесь,
І щирим сповнені сміхом.

Вас ще не ткнув бруд всенародній,
У серце світ не влив ще зла,
Чистенькі у саду Господнім,
Ви юні паростки добра.

Щасливі ви, щодня веселі
І тільки вами живе світ.
Без вас сумні міста і села,
Бо ви надія кращих літ.

Щасливі ви, безвинні діти,
Красо днів ранньої весни,
Майбутніх овочів ви квіти,
Ви щастя наших мрій і снів.

Ростіть, цвітіть в чеснотах всюди,
Щоб нас змогли ви замінити
Розумні, чесні, добрі люди,
Яких чекає завжди світ.

О, діти! ви — душа народу,
Його сумління наших днів,
Його ви докір і свобода,
Ви всьому злому — суд і гнів.

СОЛОДКО ЗАВЖДИ ЛЮБІТЬСЯ НАВЗАЄМ

Молодій парі

Солодко завжди любітися навзаєм,
З поспіху серця не раньте до болю.
Дні бо життєві так швидко минают,
Нащо полохать щасливую долю.

Щиро любітися, бо так легко жити,
Дні хай пролинуть в солодкім коханні,
Часу не будете мати тужити,
Тож зберігайте ви серце від рани.

Хліб задоволить тілесний наш голод,
Спрагу велику ми згасим водою,
Гоним теплом ми докучливий холод,
Чим же сердечній рани погойті?

Краще на світі ран серця не знати,
Близькому серця не ранить ніколи.
Тяжко бо з ранами тими страждати
І нести у грудях незбагнені болі.

Розум, розсудок й любов промениста
Хай вас провадять до вічності брами,
В серці носіть усе гідне і чисте
І серця ніколи навзаєм не раньте.

Скоро життя промине... І на старість
Любо вам буде тоді пригадати
Пройдений шлях і життєву всю радість,
Вміли бо серце від ран заховати.

ЛЮБИ, ДИТИНО!

Дитино, глянь, ластівонята
В гнізді під стріхою малі,
Вони не вміють ще літати,
Бо крильця мають молоді.

В гнізді їм тепло і м'якенько.
Дивись, як дзьобики свої
Роззявлюють, коли їх ненька
Несе їм мушки, комарі.

Вони кохають тата, маму,
Що їм гніздо м'яке дали,
Що їм пісні співають зранку
І доглядають їх малих.

Ї гніздо своє вони кохають,
Бо в нім знайшли тепло життя,
Іх крильця в ньому виростають,
І під небо з нього полетять...

Рости і виростай, дитино,
І ріднє гніздо люби.
З любов'ю в світі не загинеш
Від зайніх колопотів й журби.

Люби, дитино, маму й тата,
Люби великий рідний край,
І свою маленьку білу хату
Глибоко й широко ти кохай.

Хоч ще мале твоє серденько
Знання ти змалку набувай,
Як виростеш — зрадіє ненька
Й тобі всміхнеться рідний край.

Люби, й в житті ти переможеш
Всі злідні, що назустріч йдуть,
Й добра багато вчинить зможеш...
Твоя, дитино, довга путь.

МОЛИТВА

О, ГОСПОДИ...

Твої святі пророки нам звіщали,
Що прийде ясносоняшний ще день.
Я вірую усьому, що казали,
Що слізози ми утремо для пісень.

О, Господи!
Твої святі пророки нам звіщали,
Що за гріхи Ти будеш нас карать.
Сьогодні кару п'ємо, низько впали, —
Без силі ми, Ти поможи нам встать.

О, Господи!
Твої святі пророки нам звіщали,
Що змінимо мечі на лемеші,
Зоремо ниви, кров'ю що всякали,
І будем жити щасливо у тиші.

Що більш не будем вчитись воювати,
Перекуєм всі списи на серпи
І новеє жниво будем жати...
Коли ж прийдуть ті бажані часи?

О, Господи!
Сьогодні брат, мов Каїн, встав на брата,
І людська кров усюди потекла!
За що ж і доки мусимо страждати?
Ми гинемо без променя добра!

Знеможені, о, Господи, благаєм,
На землю скорбну спокій Ти пролий!
Від Тебе щастя й долі ми чекаем...
Твое хай Царство прийде вже скорій...

ПРОБУДИ!

“Отож Ти оживи нас” (Псалом 85: 7).

Пробуди, Боже, вибраний Твій ввесь народ
І нагрій схолоднілі серця,
Відірви від мізерних земних всіх турбот,
Щоб шукав він лиш Твого лиця.

Пробуди, Боже, нас, Свою силу подай,
Святу ревність у праці пошли!
Своїм світлом небесним над наами засяй,
Щоб дорогою правди ми йшли.

Схолоднілу любов, Боже в нас запали
До нещасних, кого гнобить гріх,
Щоб ми їм розказати про Тебе могли,
Що всесильно спасти можеш іх.

Святе полум’я, Боже, у нас хай горить
Серед темних гріховних ночей,
Щоб ми свято для Тебе всі дні могли жити
І не зводили з Тебе очей.

Оживи нас усіх, щастям неба напій,
Щоб ми духом угору знялися,
Щоб Тобою наново втішавсь народ Твій,
Щоб гарячі молитви лились.

ЗО МОЮ БУДЬ

Вечірні тіні скрізь лягають,
Кінчає сонце денну путь,
На серці журно, я благаю:
Спасителю, зо мною будь!

Мій шлях далекий, через гори,
Мене страждання на нім ждуть,
Скрізь бачу слози, люте горе, —
Спасителю, зо мною будь!

В вечірніх тінях злії сили
Скрізь виявляють свою лютъ,
Кругом хрести, кругом могили, —
Спасителю, зо мною будь!

З Тобою я щасливий всюди,
Завжди з Тобою хочу йти...
В крові ввесь світ, нещасні люди...
О, Спасе, будь зо мною Ти!

Вечірні тіні скрізь лягають,
Та вірю, ясні дні прийдуть...
В годині світла й тьми благаю:
Спасителю, зо мною будь!

МОЛИТВА ПОДЯКИ

Святий, пречистий Божий Сину,
Ти полюбив цей грішний світ,
Прийшов з небес до нас в долину,
Щоб нас любов’ю просвітить.

Хвала Тобі! Ми не забуті!
Ти любиш вірно до кінця
Й прийшов з ярма гріхів розкути,
І нас вернути до Отця.

Ти грішних нас не відцурався,
На Себе людське тіло взяв,
За нас багато настраждався
Й спасіння вічне всім придбав.

Прийми ж від нас хвалу й подяку,
Христе, за всю Твою любов,
Що Ти прийшов нас рятувати
Й пролив за грішних Свою кров.

МОЛИТВА СКИТАЛЬЦЯ

О, Боже мій, на чужині
Так тяжко й гірко мені жити,
Проходять журно років дні,
Нема де голову схилити.

Чи піду в поле, вийду в гай —
Самітність в очі зазирає.
Чужі скрізь люди, чужий край,
А світ любові мало має.

І журно робиться мені,
Триєгра серце огортає,
Сумні співаю я пісні
І співчуття не зустрічаю.

Куди ж самітному іти?
На чужині немає роду.
Дорога ж довга до мети
І чекати довго на свободу.

До кого ж йти, і де знайду
Душі бажанного спокою?...
О, Боже мій, до Тебе йду,
Тепер скитальник із журбою.

Підношу вгору скорбний зір
Й в молитві щирій я благаю
Тебе, Хто засвітив мільйони зір
Й всесвіт в руках Своїх тримає.

Ти знаєш долю і мою;
Благаю, спокій дай бажаний,
Підтримай в горю, я молю,
Щоб не зломився у скитанні.

І на шляхах усіх чужих
Оздоблюй душу у терпіння,
Без нарікань щоб міг я жити
Й Тебе прославить за спасіння.

О, Боже, вислухай мене,
Прийми ж усі мої моління,
Скитання доки промине,
Втішай Твоїм благословінням.

Я знаю, прийде славний день,
Коли закінчу я скитання,
Й почну співати нових пісень
В щасливий день Новонастання.

ДО ТЕБЕ, СПАСИТЕЛЮ, ІДУ

По довгих блуканнях
Й сердечних стражданнях
До Тебе, Спасителю любий, іду.
Без Тебе я гинув,
Поїв світ полином...
Зазнав я багато недолій біди.

Благаю я нині:
Прости всі провини
Й пречистою кров'ю Ти серце обмий,
Щоб я не загинув
Й душою все линув
До Тебе у небо і вічно був Твій.

Тобі шлю хваління,
Що вчув Ти моління
Й з гріхів та недолі мене врятував.
Душі рани згой
Й небесним спокоєм
Мене недостойного обдарував.

Тепер я щасливий:
Дні зникли журливі,
Блуканням гріховним прийшов вже кінець.
Христос спас від згуби,
В Христі мене любить
Навіки мій добрий Небесний Отець.

РІЗНІ

“НА ПУТЬ ДО ПОГАН НЕ ХОДІТЬ”.

О, браття християни,
Шляхом поган не йдіть
І під ярмо невірних
Ви серця не хиліть.

Хоч шлях поган широкий,
Та він в загин веде:
Хто ним свій шлях верстає,
Той щастя не знайде.

Хоч шлях той є просторий,
Та вільні ним не йдуть:
Невільники гріховні
Ту вибирають путь.

На тім шляху панує
Руїна, злідні, кров;
Там люд не знає миру,
Не знає й про любов.

Розпуста там і танці,
Там корчми та суди,
Якої хто захоче,
Той знайде там біди.

О, ви, що за Ісусом
На шлях вузький пішли,
Глядіть, щоб на широкий
Ніколи не зійшли.

Пильнуйте, щоб не втратити
Змагань минулих літ;
Увесь час за Ісусом
Ступайте ви услід.

Кінець шляху вузького
Є славний, дорогий:
Там жде нас радість вічна
І наш Отець благий.

ІСУС ХРИСТОС

“Імення, що вище над кожне ім’я” (Филип. 2: 9)

Твоє ім’я найкраще всіх імен на світі!
В Його красу вникають анголи святі,
Про Нього серафими шестикрилі, свіtlі,
Похвальні пісні співають в вишні.

Про Нього мерехтять незліченні зорі,
Вігдає променісте сонце з дня на день,
Про Нього виграє у хвилях своїх море,
Йому пташиний світ не жалує пісень.

Про Нього повідають: поле, гай і квіти,
Зелена трава й старезнії дуби,
Засніжена зима і гоже тепле літо
Й струмок, хлюпочучи в долині без журби.

Про Нього перед сном шепочуть малі діти,
І кличутъ Його старці вже на схилку літ,
І перед Ним схиляються учені світу,
І гречкосії славу Йому віддають.

І грішник на землі, отримавши прощення,
Ім’я Твоє хвалить за дар святих небес,
І славлять Його всі наслідники спасіння.
Твоє, Ісус, ім’я — це чудо із чудес.

НЕ БУДЕ СМЕРТИ

(Об'явлення 21: 4)

1.

Смерть страшна щодня ходить з косою
І збирає багаті жнива:
Молодих вона косить з росою,
І лягають старі, мов трава.

Хто не знає, яка вона люта,
І хто скаже: до мене не йди!
Вона може усюди прибути
Та принести і горя й біди.

Від Адама й донині охоче
До могили вона всіх кладе,
Хоч мільйони казали: не хочем!
Не минула нікого й ніде.

2.

Ось на цвінтарі мати ридає
Й виливає біль-горе своє,
З гірким жалем вона промовляє:
“Де ж ти, доню, дитятко мое?

Я ж тебе доглядала, пестила,
Люба зіронько, квітко моя!
Прийняла тебе чорна могила
Й твое тіло покрила земля”.

Розлучилася з дитиною мати
І вернулась додому сама,
Буде слізозі гіркі проливати,
Бо коханої доні нема...

3.

Ось на цвінтарі інша могила;
Заросла вона густо травою...
Чути плач чийсь: “Ой, мамцю ти мила,
Забери ти з землі нас з собою!”

То сирітки ридають маленькі;
Тут похована їхня мати.
Буде гірко на світі без ненки,
Без опіки, без хліба й без хати.

Чую я, як благають і молять:
“Люба мамцю, дай їсти, вмираєм...
Ми не вміті, гірка наша доля,
Бо тебе ми вже більше не маєм...”

4.

А смерть люта сміється й косою
Безугаву дні й ночі працює;
Кладе рівні ряди за собою,
І благань вона жодних не чує.

Батьки плачуть, по дітях вмлівають,
Стогнуть діти по батькові й ненци...
Ах, як мало всі радості мають!
Дано кожному щастя по жменьці...

5.

Любі друзі, скажіть, чи так завжди буде
Смерть страшна поміж нас лютувати?
Чи сваволі її вже кінця не прийде,
І ніхто не пішле її спати?

Чи ж то завжди буде проливатися кров,
І будуть завжди заплакані очі?
Чи не прийде нарешті на землю любов
І пролинуть страждань темні ночі?

Чи не зміниться доля вдови й сироти,
Чи ж смерть ввік панувати буде в світі?
О ні, певно вже мусить життя надійти,
Що засвітить, як сонечко вліті!

Бо воскреслий Христос на цю землю прийде,
І Він скаже смерть люту зв'язати,
Й гіркі сльози з очей Своїм вірним зітре,
І ніхто вже не буде страждати!

А до тих, що в могилах по всій землі сплять,
Він всевладно промовить: “Вставайте!
Воскресіння ви пісню співайте!”
Й вірні встануть Христа зустрічати.

І в устах їх бренітиме пісня свята
Для Святого Всешинього Бога;
Хвалу й честь принесуть для Ісуса Христі
І забудуть враз смерти тривогу.

Там пісням їх та щастю не буде кінця,
І боятися смерти не будуть;
Бог складе на їх голови слави вінця,
Й вони горе та муки забудуть.

Встануть й грішні, які зневажали Христа
Й глузували з пролитої крові,
Й лихословили Господа їхні уста,
Й відкидали насіння любові.

І тоді зрозуміють помилку життя
Всі невірні, і враз заридають...
Але пізно! Не буде вже там каяття,
Їх чекатиме горе відчая...

6.

Друже мій, життя днів ти в гріхах не марнуй,
А живи для Христа й Воскресіння,
І собі ти кайданів неволі не куй,
Вір — Воскреслий тобі дасть спасіння.

Смерть панує, регоче, лютує
Над людьми повновладно сама...
Та день близько... надходить... вже чую,
Як ми скажем: “Більш смерти нема!”

ПРИЙДЕ ПОРА...

(Об'явлення 14: 7)

Прийде пора, настане суд розплати
За всі злодійства і пролиту кров,
Бід жаху меч впаде із рук у ката,
Коли уздрить на троні він Любов.

І заговорять в той час ріки, води,
Земля про кров і кривди заквилить,
І тоді заплачути гірко всі народи,
Що без Христа в гріхах бажали жити.

І безбожних розплач всіх обійме й горе,
А люте зло в серцях їх закипить
І з жаху скажуть: “Впадьте на нас гори
Й від правди Божої нас затуліть!”

Та не сховатися злорікам озвірілим, —
На Божий суд правдивий всі прийдуть
Й заплату візьмуть ту, що заробили,
За вчинки всі справоздання дадуть.

А ті, чий гріх Христова кров обмила,
Приймуть дар Божий — вічне життя
Й в оселях райських, де небесні сили,
Почнуть нове, блаженне буття.

Прийде пора, суд справедливий буде
(Про час той знає тільки Бог-Отець),
На суд той прийдуть всі безбожні люди,
Й сваволі зла положить Бог кінець.

ПІД ПРАПОРОМ ПРАВДИ

Є на світі одна Божа Правда свята,
В ній заховане щастя людини.
Хто цю Правду відвічну знайде у Христа,
Той пізнає життя, не загине.

Правда Божа стосонцем освічує всіх,
Аби люди життям не блудили
І зреклися своїх всіх непевних доріг,
А дорогою правди ходили.

I хто правду Господню сьогодні знайде,
Той і радості й щастя зазнає,
Бо його у житті Сам Христос поведе
I закінчить дорогу він раєм...

Я замолоду мріяв про країні літа,
Їх очікував щодня з журбою,
І тоді я солодкий вчув голос Христа:
“Я є Правда. Ходи ти за Мною”.

I за Ним без вагання тоді я пішов.
О, які ж то щасливі хвилини!
У Христа я відвічну Правду знайшов,
Що блаженством життя гріє й нині.

Не вігнусь у життєвій я тяжкій борні,
Волі духа ніхто не зламає!
Іноді хоч і важко буває мені,
Труднощі Правда перемагає.

Я до Правди горнусь і за нею іду,
Мені любо і жити, й страждати.
Правда вічна й свята, до мети я прийду.
I кого ж, як не Правду кохати?

Тож під прапором Правди життя все прожить
З насолодою широко бажаю,
Не коритись ганебно усякій брехні,
Що у ній світ сьогодні конає.

ПРИГОДИ СТЕПАНА

Було добре Степанові —
Всі в селі казали —
Жилось йому як панові,
Його поважали.

Також жінка веселенька
Його все співала,
Доглядала все в господі,
Йому помагала.

To бувало в їхній хаті
Вогонь ввечір сяє:
Там Степаниха щаслива
Куділь допрядає.

A Степан сидить на лаві,
Біблію читає
I про Божу волю з неї
Жінці розправляє.

Їх малий Івась, — то диво,
Розумна дитина —
Ним радіють, бо лиш мають
Одненького сина.

Він до школи уже ходить,
Навчається гарно;
Є надія на майбутнє,
Що не буде марно.

Йому батько лаковані
Купив чоботята
Яких навіть в їхній школі
Не мали хлоп'ята.

I Степанів дім був взором
Доброї родини;
В його хаті не відали
Лихої години.

Та на жаль великий, горе,
На їх добре щастя
Темна сила зависть мала,
Таскала нещастя.

Якось був Степан із кумом
Поза своїм домом,
Кум завів його до корчми
І почастував ромом.

Хотів Степан відмовитись
Від того напою,
Бо він був давно зарікся
Вживати алкоголь.

Але ж кум почав благати
Степана й просити,
І впойїв його щиренько
І дав закурити.

Та вмовляв, щоб він до "штундів"
Перестав ходити:
— Приїзджай до мене в гості,
Будемо ще пити!

Затряслись в Степана ноги,
І світ закрутівся;
Не прощаючись із кумом
На віз похилився.

Коні п'яного почули,
Мов вітром погнали,
І Степана півсонного
У рів затаскали.

— А тож де я?... Що то сталося?...
Хто вкоїв те лихо?
Невже ж то я в колодязі, —
Бідний шепче тихо.

— Тут так мокро і болото;
Ні риби ні рака,
Лиш в болоті лежить гидка
Ta здохла собака.

Встав Степан та озирнувся:
— Що зо мною сталося?
Сплюнув злісно і буркоче:
— Десь лихо не спало.

Переглянув Степан торг свій,
Дечого немає:
Десь в болото воно вгрузло?...
І далі поганяє.

Якось він на другий день вже
Додому допахався,
Змордував конята біdnі,
Муки сам набрався.

Та від того часу й далі
Розпочав ходити
Степан в корчму до Вампіра
Горілочку пити.

Там просиджував він ночі,
Як ніч упивався
І бувало аж уранці
Додому вертався.

Його приходу зо страхом
Жінка все чекала,
Пригорнувши свого сина
Сльози проливава.

А Степан лиш переступить
Поріг і до хати,
То береться до роботи
Горшки розбивати.

Як поб'є Степан, що бачить
А ще злости має,
То бере за коси жінку
І по хаті тягає.

Так помало Степанове
Майно розплি�валось,
А в коморі у Вампіра
Усе прибавлялось.

I так зміняв майно усе
Степан на горілку,
Лиш собі зоставив трохи —
Івася та жінку.

Степаниха в гіркій долі
Уже не співала,
Лиш слізами рясненськими
Лице умивала.

Процвіла, як квітка в полі,
Степанова доля,
А тепер біда, нещастя
І гірка недоля.

Замість шат — тепер лахміття,
Під лахміттям шкіра,
Неумита — нема мила,
Бо все у Вампіра.

Розпочався тепер голод
Щиро докучати,
А Степан який гріш вирве,
Іде пропивати.

Якось раз Степан проклявши
Життя і до хати
Прийшов, ліг, щоб задрімнути,
Щоб лихо приспати.

Може був би спав і довго,
Але ж обудився,
Бо Івась змерз босий, плакав,
Коло печі грівся.

Сів Степан сумний на лаві,
Чогось зажурився,
І почав оповідати,
Шо сон йому снivся:

— Десь стою я у коморі
І дивлюсь — вилазять
Шурів четверо із дірки,
Кругом мене лазять,

Один з них був дуже грубий,
Ледве ворушився,
Другий сліпий по коморі
Цілий час крутився;

А два менших були худі,
Що й страшно дивитись;
Отож, малося до чогось
Take мені снитись!

А Івась із печі скочив
Та й каже: “Я знаю,
І як хочете вам, тату,
Я сон відгадаю.

Отож грубий щур, що ледве
Міг тільки ходити,
То шинкар той гладкий, тату,
Де ходите пити.

А той другий, що сліпий був
Так вельми гонився —
То ви, тату, що на горе
Так важко розпилились.

Як сліпий щур, не бачите,
Що Вампір руйнує
І кров останню висисає,
Все життя руйнує.

А тих других два худеньких,
То я й наша мама;
Сидимо ми бідні, босі,
Голодні від рана”.

Не стерпів Степен вже далі,
Закричав від злости:
— Геть на піч, душе негідна,
Бо поломлю кості!

Кілька днів вже після того
Івась якось питає
В мами, чом тепер він бідний,
Чоботят не має.

І зіднула з жалем мати:
— Ах, бідна дитино,
Навістила нас нещасна —
Та лиха година.

Колись мав ти пальто гарне,
Чоботи блискучі,
А тепер сидиш ти босий,
Хоч мороз тріскучий.

Твої чоботи, мій сину,
Батько впхнув в “бутилку”
І пальто і теплу шапку
Зміняв на горілку.

Коли вчув Івась де батько
Чоботи ховає,
Тільки мати вийшла з хати,
Крісло приставляє,

І дістав він тата пляшку,
Що в шафі стояла,
Та обглянув кругом її,
Та чобіт не мала.

Зажурився Івась бідний,
Як би то дістати
Оті чоботи, ще доки
Не прийшли до хати.

Він поклав на лавці пляшку
І гайдя за діло:
Взяв поліно, розмахнувся
Та й бубхнув сміло.

Розсипалась вкуски пляшка,
А чобіт немає!
Плаче Івась над кусками,
Мало не вмліває.

І на той гарячий вчинок
Десь батько нарвався:
— Ти чого ревеш, бугаю? —
Його запитався.

Івась бідний з переляку
Хтів на піч втікати,
Але ж ноги затряслися,
І залишивсь стояти.

— Простіть мені — простіть — тату,
Тепер цю помилку,
Що я розбив вашу любу
Велику “бутилку”.

Мені мама говорила,
Що ви, любий тату,
Мої чоботи в “бутилку”
Взялися ховати.

А я її розбив оце,
А чобіт не знати...
Буду босий в зимі лютій
Бідний замерзати.

І до школи не ходжу я,
Бо не маю в чому,
І виросту я неука
Нездатний нікому.

Стояв Степан, як вкопаний,
Не сказав нічого,
Покотились з очей слізки,
Обійняв малого.

Пригорнув його до серця,
Плакав, як дитина,
Каяття та жалкування
Була то хвилина.

З того дня Степан покинув
Горілочку пити,
Перестав він до Вампіра
До корчми ходити.

Завітав наново спокій
В Степанову хату,
І не раз він лиш згадає
Ту велику страту,

Що вчинила горілочка
Для душі і тіла,
І в погибелі як завести
Їого вже хотіла...

І тепер Степан всім радить
Горілки не пити,
Тільки краще до "штундистів"
В зібрання ходити.

БІБЛІЯ

"Співами стали для мене устави Твої в домі моєї
мандрівки" (Псалом 119: 54)

Ці старенькі й пожовклені сторінки
В душу спокій вливають святій,
У дорозі земної мандрівки
Відкривають далекий обрій.

Вони світло ясне, променисте,
Шлях життєвий освітлюють мій,
Доки в небо ввійду я пречисте
І побачу там світ неземний.

Свята Біблія — Божа розрада
В безпросвітних блуканнях земних,
В ній найкращу знаходжу пораду,
Вона добрий в житті провідник.

І коли я у мандрах безкраїх
Знемагаю, безсилий впаду,
Я тоді Боже Слово читаю,
Ним зміцняюсь і далі іду.

А коли в моїм серці журливім
Сумнів гасить огні, кладе тінь, —
Обітниць Божих сяють перлини,
Хмари никнуть... і знов — голубінь!

Коли в людях так мало любові,
Розбрат нищить життя, добробут,
Світ ввесіль брудний, повинний у крові,
А пророків любові й не чути,

Я тоді Божу книгу читаю,
Вона серце холодне живить,
Нову силу й бадьорість вливає
Й кличе знову іти та любити.

І проміння з небес ясне сяє,
Про любов пісня в серці бренить,
Така дивна, солодка, бо вміє
Навіть ворога свого любити.

І я щиро всіх кличу й благаю:
Обійтіте ж братів, ворогів!
На вас радість і щастя чекає,
Бо любови лунатиме спів . . .

Яке ж дивне й живе Боже Слово!
Для душі воно їжа й пиття,
І у серце вливає обнову
Та освітлює ціле життя.

ПАМ'ЯТИ В. ПЕРЕТЬЯТКА

Ще гай зеленовбраний
Пишається в красі,
Пташки не відлетіли
Й радіють з нами всі.

І полем хвилі гонить
Тепленський вітерець . . .
Твоїм стражданням, брате,
Прийшов уже кінець.

Блуканням, пориванням,
Змаганням всім кінець;
Тебе покликав в небо
Небесний твій Отець.

Щасливої ж дороги
Бажаємо ми всі;
Спічнеш в святій країні
В божественній красі.

Не раз тебе згадаєм,
Із жалем пом'янем,
Що вже тебе не маєм
Та й тяжко всі зідхнем.

Алеж тобі там краще
У Божому kraю:
Навік земну недолю
Забудеш ти свою.

Спекоти там не буде,
Там грім не загримить;
Щасливий ти там будеш
У Божім Царстві жити.

Там дерева не в'януть,
Там квіти ввік цвітуть,
Щомісяця рослини
Там овочі дають.

Зими там не буває,
Морозів там нема;
Народ не знає муки
І жадного ярма.

Кінець зідханням буде,
Там сліз нікто не ллє
І кожен там забуде
Про горенько своє.

Там серце не зanie,
Що брата брат гнобить,
Там ті лиш будуть жити,
Що вмітимуть любити.

Там з Богом, любий брате,
Від праці відпочнеш,
І там серед спасених
Святе життя знайдеш.

Заждеш якусь хвилину,
До тебе ми прийдем,
І так з тобою в Бозі
Навіки вже будем.

ДРУГОВІ

М. П.

Скажи мені, мій любий друже,
Хіба намарно ми жили?
Невже дарма так серце тужить
Ї літа, мов річка, пропливли?

Невже даремно з днів юначих
Ми молодість дали Христу,
Ї над людською бідою плачем,
І кохаем серця чистоту?

Чи ж надаремно наші очі
Зливали сльози під хрестом,
Ті перші сльози серед ночі,
Коли змагались ми з гріхом?

Хіба ж марні ті всі зідхання,
Чи ж ошукала нас мета?
Чи ж надаремні всі страждання
За свого Вчителя Христа?

Христос тягар наш взяв на Себе,
Нам сльози втер і дав пісні,
І відчинив нам двері неба —
Намарно все? О, друже, ні!

Мій друже, вір! Господь все знає:
Журбу, і страх, і біль душі;
Він сльози наші всі збирає,
Він чує стогони в тиші.

Якщо ми з вірою пройдемо
Далекий шлях тернистий свій,
За горем щастя осягнемо —
Вінець минулих мрій-надій.

Вперед! Хоч кров'ю шлях зросили
Борці Христа — ме не одні!
За нас Сам Бог! Він дасть нам сили . . .
За Нього бій не є марний!

“РЯТУЙ МЕНЕ, ГОСПОДИ!”

К. Т-к

Ніч така темна. Вгорі згасли зорі.
Шлях мій далекий. Самітний іду . . .
Грізно життєве хвилюється море,
Де ж серцю бідному поміч знайду?

Страх безпросвітний мене огортає.
Ціль життя зникла. Куди мені йти?
Смуток і жаль томлять серце без краю.
Темний обрій і не видно мети.

Робиться лячно і гасне надія,
Холод зневіри морозить життя,
Сірим туманом розплівлися мрії,
В серці лишились жалі й каяття.

Хто ж може дати щасливу долю?
Хто від блукання сьогодні спасе?
Хто рани серця болючі погойтъ?
Хто душі спокій святий принесе?

Хто всі зідхання глибокі почує
І жаль зрозуміє, втрє сльози з очей?
Хто із недолі мене порятує
І виведе з темних життєвих ночей?

Крізь оті темні жахливії ночі,
Христе, я бачу обличчя Твоє.
Кличу до Тебе, бо жити я хочу.
В Тебе одного спасіння моє.

Вчуй мене, Спасе, я лину до Тебе,
Руку могутню сьогодні подай!
В серце зболіле пролий щастя неба.
Боже, благаю, мене не лишай.

Тільки в Твоїх я руках відпочину,
В тебе джерела спокою й життя.
Боже, без тебе в цім світі я гину
І кличу: спаси, дай нове буття!

Світ мене зрадив, поранив, покинув,
Друзі рясніли, як горе — нема.
Господи, Ти порятуй, щоб не згинув.
Світ бо без тебе — то справжня тюрма.

НАЇНСЬКА ВДОВА

“Як Господь же побачив її, то змилосердивсь над нею й до неї промовив: “Не плач!” (Луки 7: 13)

То не вітер регоче в Наїні,
То не стогне губач буревій,
То вдовиця ридає за сином,
Й повне серце розбитих надій.

По лиці гіркі слізози спливають,
Й чути стогні... На цвинтар ідуть
І сусіди її провожають
У життєву тернисту путь.

Мами зір оглядає могилу,
Й гірка думка: “За хвилю і там
Положу я любов — свого сина,
І розлука навіки вже нам.

Доки буду нести в'язку жалю,
Скрипнуть двері... і хата німа,
Й мое серце пронизує жало —
Нема сина — життя вже нема.

А я ж міцно його так любила
І ночей недоспала не раз,
Щастя й долі йому все просила
І про добрий молилася час,

Що на старість я буду вже мати
Сиву голову де притулитися,
І не буду тинятись, страждати,
І не буду на старість тужить.

А тепер серце ние у грудях,
Я осталась самотня в журбі,
Не знайду я потіхи у людях,
І так скоро загину в біді.

Тебе, сину мій, я поховаю,
Жити більше не маю кому;
Хто ж старую догляне, не знаю...
І в недолі я бідна умру”.

Смерть регоче й сміється з косою,
Від сліз п'яна — віками їх п'є,
Ось скосила вона цвіт з росою,
І справляє весілля своє.

Та при брамі міській зустрічають
Христа з учнями. Він тихо йде...
В смерти ноги дрижать починають:
Життя тут! Де сховатися, де?

Милосердний до матері каже:
“Зупинися, о, жінко, не плач!
Нехай горе тебе вже не в'яже,
Щастям очі засяють, побач!”

І до ношів Ісус приторкнувся
І промовив: “Юначе, устань!”
Дух життя юнакові вернувся,
Він негайно підвівся й устав.

Радощами впилася журна мати,
Не йме віри, невже ж то не сон,
Що із сином вертає до хати,
Що вернулося щастя на трон.

Наша мати — то край рідний, милив,
Ми всі діти його і сини,
Що живем на полях тих розлогих
І про волю лиш мріємо сини.

Наша мати нас всіх годувала
Ї вона хоче, щоб всі ми жили,
І щоб радість вона з нами мала,
Щоб щасливі ми з нею були.

Наша мати від нас жде потіхи,
Наша мати жде чесних синів.
Ї чого кращого можна хотіти, —
Мамин плач перелити в пісні.

Наша мати сьогодні ще плаче,
Бо ж на цвінтар синів ось несуть.
Вона більше вже їх не побачить,
Ї вітер пам'ять про них рознесе.

Наша мати сьогодні убога,
Ї діти — духовні мерці,
Бо давно вже забули про Бога
І на блудні пішли манівці.

О, не плач, рідна мамо — благаю,
Оссь назустріч Христос тобі йде;
Милосердний, тебе Він кохає,
В Ньому все для життя ти знайдеш.

В Його голосі повно любови:
“Зупинися! На цвінтар не йди,
І не плач, а живи лиш в обнові
Ї будь далека від смерті й біди.

Як сини твої голос Мій вчулють
Ї залунає в них кліч каяття,
І зневіру та гріх поруйнують,
Тоді дай їм щасливе життя”.

Тоді, мамо, з синами зрадієш,
Це не сни, а це правда свята;
Розцвітеться і віра й надія
При стосяйному світлі Христа.

Кличу вас, сини скорбної мами,
Ї в гріхах лежите у труні,
І проважає вас мати за браму
І останні лле сльози сумні.

Що давно все святе потоптали,
Давно в серці завмерла любов,
Та блукаєте без ідеалу,
І по слідах ваших стелиться кров.

Вас Христос ось тепер зустрічає
Ї промовляє: “Юначе, устань!
Умирати нашо. Я прощаю
Всі гріхи, лиш на Мене споглянь!”

Так духове прийде воскресіння,
Обновиться побожне життя,
І бренітимуть співи спасіння,
Прийде радість нового буття.

Отоді журна мати зрадіє,
Радоцям тим не буде кінця,
Вона з цвінтару піде в надії
Із синами до Бога Отця.

БРАТЕ, СЕСТРО, ВЗОРОМ БУДЬ!

“Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистоті” (1 Тимофія 4: 12)

Брате, сестро, взором будь
В хаті, в місті й всюди.
Так проходь життєву путь,
Щоб пізнали люди,

Що ти з Господом живеш,
Щодня Йому служиш,
Що вузеньким шляхом йдеш
Із гріхом не дружиш.

Світлом правди людям сяй
В ці гріховні ночі,
Приклад ти усім подай
Й добром заохочуй!

Сіллю будь, що від псуття
Світ цей зберігає,
І християнське хай життя
В Бозі розквітає.

Будь Христовим ти письмом,
Щоб усі читали
І полонені гріхом
Бога пізнавали.

Пахаці ти розливай
Правди та любові
І близкіх радо закликай
До життя обнови.

Шлях спокою світ згубив,
Розбрат всюди й горе,
Добрим прикладом служи
І кожному будь взором!

Світ духовно зубожів,
Втратив образ Божий,
Щоб піднявся він та жив,
Помогти Спас може.

Ти ж на Господа дивись
В цю поважну пору,
І в Нього мудrosti учись,
Щоб всім бути взором.

СПІВАЙ!

Присвячується І. П-ві

Родився ти й виріс, де пісня бренить,
Де ниви співають, і луки, і гай,
Де море виспівує, річка дзюрчить,
Де піснею дихає народ і край.

Де пісня не сходить із уст молодих,
Й старі виливають в ній радість і жаль,
Де голос ніколи її не затих
І навіть в тяжку всенародню печаль.

Куди із-за моря летять солов'ї,
Щоб звити в ліщині гніздечко собі
І вивчити діти маленькі свої
Співати найкращі у світі пісні ...

Отож, струни серця міцніш підкрути
І пісню величну могутньо заграй.
Хоч повно у світі біди й марноти,
Бадьорий будь й пісню ти завжди співай!

Співай до останнього стуку грудей,
Співай на далекій сумній чужині,
Співай, коли капають слози з очей,
Співай у веселі весняній дні.

В піснях твоїх Бога-Творця прославляй
І грішних спасаючу вічну любов,
Для неї акорди сердечні віддай,
В піснях ушануй ти Голгофську Кров.

Про славний, багатий, великий наш край
Ніколи й ніде, друже мій, не забудь!
І щастя і долю його оспівай,
Оплач його довгу тернистю путь.

А в серце синів його журно-сумних,
Ти в пісні живую надію пролий;
Що скоро розлука минеться для них
І знов привітають свій край дорогий.

В ЖИТТІ МОЄМУ СТАЛОСЬ ЧУДО

Присвячується К. Т.

В житті моєму сталося чудо!
Не маю слів, щоб об'яснити.
Солодким щастям повні груди,
І так приємно й любо жити.

Христос зустрінув мене рано
Й любов'ю серце приголубив,
Погоїв всі життєві рани
І душу врятував від згуби.

Прогнав життєві темні ночі,
Простив мої гріхи-провини,
Утер заплакані очі
Й сердечну втишив хуртовину.

Скажіть мені, як не радіти,
Коли у серці ось обнова!
І навіть сонце краще світить
І світ не той, і люди, й мова.

Усе нове. Любов, надія
Весною в серці розцвітають
Й простори неба голубій
Промінням сонячним вітають.

Здається краще пахнуть квіти,
Рясніше овочі рясніють,
Тепліше в полі ходить літо
Й лани пшеничні лучче спіють.

Росте буйніше гарне просо,
Льон голубіше розцвітає
І ранками рясніше роси
На свіжих травах скрізь звисають.

І щебетання пташок в гаю
Таке співуче і веселе!
І веселіше виглядають
Усюди наші міста й села...

Христос змінив життя докраю,
Я об'яснить всього не вмію.
Одне я тільки добре знаю,
Що з Ним живу і з Ним радію.

ГОРДИНА

Раз злющий-презлющий пекельний владика
Страшний повернувся у пекло з землі
І там наказав, щоб у дзвони велики
Дзвонили в темряві, в смертельній імлі.
Як вчули злі духи тривогу велику,
Всі з вереском й криком скаженим летять
Пабачити свого страшного владику
Й почути, що хоче тепер їм сказати.

Диявол від злости гриз пальці та руки
І тяжко та злісно чогось він стогнав.
Всі біси дивились на князеві муки,
Чого він так стогне, ніхто не питав.
І довго так мучивсь владика пекельний,
Після решти сили своєї зібрав,
Піднявся дрижачий і блідо-смертельний,
Промову до бісів таку він почав:

“Ви діти темряви, мої вірні слуги,
Я був на землі, там минуть нам біди.
Ходіте мерцій мені всі на услуги,
Бо скоро нам двері зачинять туди”.
Як вістку ту вчули злі духи, скричали:
“Кажи нам, що сталося, кажи нам мерцій,
Не втаюй нічого, щоб ми усе знали,
То може й поможем недолі ми злій”.

І адуда владика промовив сердито:
“Син Божий на землю посіяв Любов,
І вона розростається всюди відкрито,
І люди не стануть вже більш лити кров.
І коли на землі та любов розростеться
І гілля розпустить вона на ввесь світ,
Тоді наша влада з землі замететься
І навіки загине у людях наш слід.

У сім'ях не зможемо бучі робити,
Сусіди не будуть сваритись тоді,
Любов їх навчить, як у згоді всім жити,
Кінець тоді прийде недолі й біді.
Тоді перестануть і красти й брехати
І меч не пролеє більше людськую кров,
Як люди відчинять свої двері й в хату
Всі радо запросять до себе Любов”.

Злі духи спинили владику й спитали:
“Скажи, що таке є насіння — Любов?”
— Бо в пеклі Любови ніхто там не знає. —
Владика промовив: “Тож слухайте знов:
Насіння Любови у пеклі немає.
І бути не може, воно є з небес.
Та в людські серця воно згоду вселяє
І робить багато у людях чудес.
Та годі про теє, щоб з вас хто згодився
На землю піти й те пасіння згубить”.

І заколот ген цілим пеклом зробився,
Устали на ноги геть всі в одну мить.
Багато хто хтіли на землю вертатись,
Диявол не здібними всіх їх признав.
Хто ж міг би піти там з Любов’ю змагатись
І успіх в роботі шкідливій би мав?

Один дух престрашний вкінці піднявсь сміло,
І був сам подібний до свого царя.
Його звали “гордість”, пішов він на діло,
Щоб нищить насіння Любови й Добра.
Сам цар злого царства з тріумфом великом
Гординю на згубну працю провів,
Яка на цю землю пішла кроком диким,
І за нею услід лунав темряви спів.

Як ноги “гордині” на землю вступили,
Вона зауважила учнів Христа:
Вони всі сиділи, разом розмавляли,
Балачка звучала іх чиста й свята.
Обличчя їх щастям любови сіяли
Ї бажав один одному щиро служить,
Від цього “гордина” мало не скричала;
І зразу взялася їх щастя розбити.
Вона підійшла до Петра і шептала:

“Ти зовсім не простий. Подумай, помрій
І знай, якби Царство Христове настало, —
Бажана година — ти перший у нім!
До того, ти сильний, відважний і вміло,
Згадай, як Учителю ти свідкував:
Назвав Сином Бога Найвищого сміло,
І похвалу від Нього за тєє дістав”.

Петрові вже досить. Тоді до Івана
Гордіня облесливо теж підійшла
І стала хвалити: — “Тобі лише пошана
Належить від учнів усіх, щоб прийшла.
Ти тихий, покірний, в Христовому Царстві
Належить, щоб перешеє місце зайняв.
Не був ти причасний ніде в марнотравстві,
І на трудях Ісуся, як ти, хто лежав?”

Тоді до Хоми і Пилипа підходить
Гординя й давай їхній розум хвалитъ:
“Хто з учнів питання такі от знаходить,
Як ви, щоб Ісусу було доловжитъ?
Друзів ваших з вами зрівняти — то діти!
Бож хто скритикує все, зважить умом?
Обом вам в прийдешньому Царстві сидіти
Належить на першому місці з Христом”.

I так усіх учнів гординя обходить
I кожному з них лиху думку снує,
Що кожен себе вище других знаходить,
I в сотеро цінить себе більш, як є.
Тоді учні стали уже сперечатись,
Хто, власне, найбільший з поміж них ось є,
Гординя нараз почала з них сміятись
І донесла у пекло про діло своє.

Як море в негоду, так пекло шуміло,
To радо диявол гординю стрічав,
Багато хвалив... після знов він на діло
Її руйнувати на землю послав.

Щасливії сім'ї вона зруйнувала,
Громади розбила, що щастям цвili;
Великі держави у порох поклала,
Що пишні, багаті і славні були.

Гординя втиснулась і в Церкву Христову,
В Недільнії Шкілки, в Юнацькі Гуртки,
I там почала свою зрадну розмову,
І на жаль, знайшла вільні для цебе кутки.

I дух гордошів у хор також забрався,
I він дерегентові нишком сказав:
“Гордися, без тебе ввесь хор би розпався,
I хто б тоді в зібраний гарно співав?
Ти здібності маєш і вміло вправляєш,
I спів, як ті тихі води, пливі,
Коли ти своїми руками махаеш;
Гордися, — талант твій тобі все дає”.

Гординя сопрана також не минула, —
I шепче: “Ти гарно співаєш, це знай;
Належної хор не дає тобі шани,
Сьогодні ти спробуй і в хор не сідай.
Тоді зрозуміють, що ти є стовп хору,
І без тебе не зможуть так гарно співатъ,
Тебе всі оцінять, як співу опору,
І попросять у хорі знов місце зайнятъ”.

Ось так гордоші святу правду руйнують.
Женімо їх з серця, женімо з двора!
Хай тихість, покірність у серці панують,
Всі щиро працюймо для правди й добра.
Христова любов хай завжди в нас панує
Ta віра, яка переможе ввесь світ
І дощенту діла гордошів поруйнує.
Зробімо ж сьогодні з гординею квит.

ТИСЯЧОЛІТНЄ ЦАРСТВО

(Ісаї 2: 4. 11: 1-10)

Майбутнє вже близько
І відкриється в свій час,
Порадує, потішить
І щасливить нас.

Христос прийде на землю
У славі та красі;
Тоді то з Молодою
Побачать Його всі.

I Він збудує Царство
Де буде лиш любов,
Де правда запанує
І не лягнеться кров.

I справи всіх убогих,
Злідених на землі
Він виявить у правді,
Освітлить їх у млі.

Погубить всіх безбожних
Він духом уст Своїх;
Загинуть за невірство
Всі ті, що коять гріх.

Пошле землі Він спокій
Всім людям й звірині,
Настане тоді згода
Між ними в тій дні.

Тоді вовки й ягнята
Укупі будуть жити,
І барси козенятам
Не будуть зла робить.

І віл, левчук, телятко
Усе разом піде,
Ї малесенька дитина
Їх вкупі поведе.

Корова й ведмедиця
До паші підуть враз,
Телятко й ведмежатко
Лежатимуть в той час.

Біля гнізда гадюки
Дітей веселих рій
Безпечно забавлятись
Буде в годині тій.

І на горі Господній
Не буде зла та шкод,
І розумінням Бога
Весь сповниться народ.

Навернуться погани
І зберуться до Христа,
І Він піснею хваління
Наповнить їх уста.

Великий спокій, світло
Засяє на землі
І люди вже не будуть
Знаходитись у злі.

В той день великий смуток
Здійме з себе земля,
І збіжжям немов в шати
Вберуться всі поля.

І вітер тихий, теплий
Над гаєм зашумить,
І серця життям розбиті,
Він щастям звеселить.

В той день усі гармати
До кузні привезуть,
Рушниці й скоро стріли
В огонь там покладуть.

Війна тоді загине,
Люд зажиє втиші;
З шабель серпи скуємо,
А з списів — лемеші.

Коли б то вже чим швидше
Той час святий настав,
Шоб люд нещасний, темний
Зідхати перестав! . . .

ПЕРЕСПІВИ ПСАЛМІВ

ПЕРЕСПІВ ВОСЬМОГО ПСАЛМА

Твоя слава, о Господи, вище небес,
І всю землю вона наповняє!
Ти Владика всесвіту і Бог Ти чудес!
Тебе твориво все величає.

З уст дітей утворив Ти для Себе хвалу,
Малолітні Тебе прославляють,
Щоб і ворог замовк, визнавши велич Твою,
Й повстидавсь, хто Тебе зневажає.

Коли я оглядаю Твої небаса,
Як мільйони зірок в них блимає,
Човен-місяць пливє... О, яка ж то краса!
І почину й кінця її немає.

То що ж є чоловік, що Ти любиш його
І про нього щодня пам'ятаєш?
Наділяєш його щиро з скарбу Свого
І небесне добро посилаєш.

Учинив Ти його володарем землі,
Все під ноги йому покаряєш:
І худобу дрібну, і биків, і звірів,
І товар, що по степах гасає.

Піднебеснє лтаство і риби морські
Й все, що морськими ходить шляхами,
Ти віддав чоловікові, що на землі
Й все поклав під його Ти ногами.

О, як славне й величне імення Твое!
Воно землю усю наповняє,
І всесвіт лиш Тобою, Владико, живе!
Тебе твориво все величає...

ПЕРЕСПІВ ДРУГОГО ПСАЛМА

Чого ж то збентежились люди
І народи нікчемне змишляють,
Царі лідіймаються грізно
Й князі проти Бога мовляють?

Та ми поскидаєм їх пута,
Кайдани тяжкій порвемо
І звільнимось з їх посторонків
Ми з ними на гріх не підемо.

Господь, що на небі царює,
Над ними в свій час посміється.
Коли Він промовить у гніві,
— Невірних вся слава стрясеться.

І вкриються соромом тії,
Що з Божої волі глузують.
— Помазав бо Сина в Сіоні
Господь на Царя, — всі почують.

Я хочу звістити постанову,
Що нині для Мене Бог має:
— Ти Мій, Я родив Тебе, Сину!
Отець Мені Сам об'являє.

— Жадай, Я віддам у насліддя
Твоє всі земній народи.
Твої володіння безмежні
Широкій землі і води!

І жезлом залізним розіб'еш
Всі люти ворожій сили,
Їх, мов черепка, поторошиш,
— Ганчарську роботу із глини.

Отож, зрозумійте всі судді,
Прийміте царі з поважанням:
Служіть Господеві зо страхом
Й радійте усі ви з зрожанням.

Прославте ви Божого Сина,
Щоб шлях ваш тепер не загинув,
І доки ще гнів не зайнявся
І з неба на вас він не злинув.

Блаженні — щасливі ті люди,
Що Сина в житті прославляють
І тільки на Нього святую
Надію свою покладають.

ПЕРЕСПІВ ПЕРШОГО ПСАЛМА

Щасливий той, сто раз, кажу, щасливий,
На раду хто безбожників неходить;
Хто не стає на грішний шлях зрадливий,
За грішниками хто услід неходить.

Хто не заводить дружби з людьми злими,
З злоріками разом не накладає,
Цурається ледарства, і хто з ними
На зборицах разом не засідає.

Натомість дійсну насолоду має
В Господньому Законі, і шанує;
Удень й вночі з захопленням читає,
Над ним ввесь час роздумує й міркує.

Він буде, як отая деревина,
Посаджена в ґрунт добрий чорнозему,
Над річкою, що завжди й безупинно
Тече спокійно й щедро поїТЬ землю;

Яка плоди приносить своєчасно,
Здорові, добрі, запашні, сочисті,
І навіть у засуху родить рясно,
Стойть зелена з незів'ялим листям.

Такого заміри благословляться,
І все, що тільки буде він робити,
Те буде мати успіх в добрій праці,
Й на всіх шляхах буде йому щастити.

Та не таку безбожні долю мають,
Що у дочасних речах їх надія,
Бо їх, як ту полову з устюками
Змете Господень вітер і розвіє...

На них усіх суд буде справедливий,
Не знайдуть в виправдання що сказати;
І грішникам чванливо-галасливим
На зборах праведних не устояти.

Господь бо праведних дорогу знає,
Він бачить їх життєві кроки нині;
А шлях, який безбожні люди мають,
Занепаде безповоротно й згине...

ПЕРЕСПІВ 137-го ПСАЛМА

Над річками Вавилону
Ми сумні сиділи,
І з неволі думки наши
На Сіон летіли.

Очі плакали від горя,
Лиця потемніли,
Ї наші арфи милозвучні
На верби вложили.

А гнобителі жорстокі
Пісень вимагали
І казали, щоб сіонських
Ми ім заспівали.

Ой, як же нам пісень Божих
В неволі співати,
На землі чужій, ворожій
Як нам вигравати?

А тебе, Єрусалиме,
Коли я забуду,
Хай безсилий, без підпори
Знівечений буду;

Хай язик до піднебіння
Прилипне й німіє,
Якщо я тебе забуду,
Ти, моя надія!

Не забудь же Єдоміям
Господи, віддати
За те, що Єрусалима
Сміли руйнувати.

Тобі ж, дочко вавилонська,
Хто кривду відплатить,
Той ніколи нагороди
У Бога не втратить.

Хто дітей твоїх об камінь
Розіб'є без жалю
І за кривди покарає,
Гнобителю-краю!

ПЕРЕСПІВ 13-ГО ПСАЛМА

Доки, Господи, будеш мене забувати?
Доки будеш ховати обличчя Своє?
Доки смуток у серці я буду складати
Й доки ворог топтатиме щастя моє?

О, як довго мені ще приайдеться страждати?
Доки буду я смуток у серці носити?
Доки ворог на мене буде налягати
Й доки він не покараний буде гнобить?

Обізвися і зглянися на мене, мій Боже,
Хіба ж зовсім навіки мене Ти забув?
Просвітить мої сплакані очі Ти можеш,
Щоб в щоденній борні я на смерть не заснув.

Щоб безбожні мої вороги не казали,
Що в борні перемогу вони узяли,
І коли захитаюсь, щоб втіхи не мали
Й надо мною буньдючно собі не п'ялись.

Я ж надію на ласку Твою покладаю,
Мое серце радіє спасінням Твоїм...
Господеві я пісню хваління співаю,
Бо ж то Він добродійство мені учинив!

Книжку "На крилах віри", а також інші видання видавництва "Дорога Правди" можна виписувати по такій адресі:

"DORONA PRAWDY"
148 Tecumseth St., Toronto, Ont.
Canada

ЗМІСТ

	Сторінка
Аж доки, Владико?"	14
"А кайбільша — любов".	20
 Батьківщина	110
Біблія	155
Борися!	54
Брате, сестро, взором будь	163
 Великий День	96
Великоднє	96
Великоднє	100
Весна	129
Весна завітала	124
В житті моєму сталося чудо	166
Він любить	44
Він прийде	105
Віра	8
Восени	126
Воскресіння	95
В оту пам'ятну ніч	78
В початку Нового Року	92
 Годі, годі нині спати!	50
Гордіня	167
Господь кличе	48
"Господь мій і Бог мій!"	63
Гріх	35
 Діти	132
До ближнього	45
До Бога навернись!	43
До молоді про молодь	26
До праці	49
До Тебе, Спасителю, йду	139
До християнської молоді	22
Другові	10
Другові (М. П.)	158
Душа моя сьогодні розцвітає	58

Є вічна країна	108
Життя смерть подолало	99
Жнива	52
 Задля них ще існує світ	38
Запрошення	41
Збулись слова пророчі	86
Зима	123
З Новим Роком	88
Зо мною будь!	136
Зупиніться!	36
 "Іди слідом за Мною!"	59
Ісус Христос	141
 Коли я Господа не знав	42
Люби!	17
Люби, дитино!	134
"Любімо не словом..., але ділом!"	55
Людино безкрила	37
 Мамина доля	131
Ми підемо вперед	51
Молитва подяки	137
Молитва скитальця	138
Моя путь	7
М'якенькі сніжинки	128
 Наїнська вдова	160
Нам заслай!	113
На порозі Нового Року	93
"На путь до поган не ходіть!"	140
Народе Божий, вставай!	56
На чужині	115
Наш світ Бог полюбив	75
Небо голубе вбралося на свято	21
Не буде смерти	142
Не вірите у воскресіння?	98
Не все минає	18
Не гнись!	55
Не забудь!	12

Не спімо!	74
Не той трій друг	19
Нове	91
Новий Рік	87
Новий рік — нова праця	93
Новорічна молитва.	88
О, Господи	135
О, молоде люба	30
Осінь	121
“Ось Я стою під дверима”	47
О, хто дав би очам слози	109
Пам'ятай!	24
Пам'яті В. Перетятка	156
Перед кіцьцем	106
Перед світанком Нового Дня	76
Переспів псалма першого	176
Переспів псалма другого	175
Переспів псалма восьмого	174
Переспів 13-го псалма	178
Переспів псалма 137-го	177
Перший сніг	122
Під пропором правди	146
Під хрестом	62
Пісня про любов	16
Пісня радості	73
Покайся!	32
Помагайте близкім	28
Пора вже	80
Правда переможе	9
Працюй!	31
Пригоди Степана	147
Прийде пора	145
Пробуди!	136
Пропаці літа	33
Проповідникові-скитальцеві	119
Радість	97
Рідний Край	113
Різдво	85

Різдвяна ніч	82
Різдвяне	78
“Рятуй мене, Господи!”	159
Світи нам, зірко вифлеємська	83
Скитальникові у різдвяний вечір	84
Скитальцеві	117
Смуток у радість обернувся	101
Солодко завжди любітися навзаем	133
Співай!	165
Спогад	64
Схід сонця	53
Сьогодні	46
Тебе я славлю, Боже мій!	70
Тисячолітнє Царство	171
Тяжкі часи	39
Усьому своя пора	127
Християнинові	53
Христос	60
Христос воскрес	102
Христос воскрес	103
Христос народився	81
Хто ж серце холодне нагріє?	125
Це правда! Він тебе кохає	18
Чекаймо!	11
Чому?	34
Чужина	120
Юнакові	23
Юначе!	29
Я дуже задоволений	61
Як любо з Ісусом	59
Я на Бога надіятись буду	9
Я не вмію пояснити	72
“Я піду поперед тебе”	89

**ХРИСТИЯНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО “ДОРОГА ПРАВДИ”
ДОТЕПЕР ВИДАЛО ТАКІ КНИЖКИ**

М. Подворняк: “На шляху життя”, збірка християнських віршів і оповідань, ст. 128.

В. Остапчук: “Проміння”, збірка поезій різних авторів. У збірці є біля 240 віршів на різні теми.

З. Бичинський: “Іван Гус”, його життя, праця і мученича смерть. З малюнками, ст. 200.

Ів. Барчук: “Іконопочитання”. Праця, яка вяснює питання про іконопочитання, ст. 230.

І. Лазарев: “Єлисей Сукач”. З історії духовного пробудження в Україні. Переклад з російської, ст. 80.

А. Дубовий: “На батьківщині і на чужині”. З життя перших українських ліонерів у Норт Дакоті, ст. 80.

І. Барчук і М. Подворняк: “Великодній ранок”, збірка великодніх віршів і оповідань, ст. 256.

І. Барчук і М. Подворняк: “Різдвяна зірка”, збірка різдвяних віршів і оповідань, ст. 174.

Ів. Семенина: “Збережені Господом”, розповідь піонера укр. баптистського руху в Галичині, ст. 56.

Ів. Барчук: “Алкоголь і людина”, книжка, яка яскраво показує згубні наслідки алкоголю, ст. 108.

Рой Гесіон: “Голгофська дорога”, переклад з англійської мови, ст. 88.

Ів. Барчук: “Свята Тройця і “свідки Єгови”, ст. 96.

І. Мордовцев: “Останні дні Єрусалиму”, ст. 36.

Дж. Райс: “Молітися, просіть і одержуйте”, переклад з англійської мови, ст. 424.

В. Г. Павлов: “За віру”, розповідь піонера баптистського руху в Росії, ст. 40.

М. Подворняк: “Зелений тай”, збірка оповідань.

Ів. Барчук: “Про католицьких святих”, ст. 224.

Ю. Ілюшик: “Відгомін життя”, збірка поезій, ст. 96.

Ів. Барчук: “Чи існує Бог?”, ціна розвідка, ст. 304.

Д-р О. Сміт: “Крайна, яку я найбільше люблю”, переклад з англійської мови, ст. 128.

Фр. Г. Варне: “Джордж Мюллер”, його життя і праця. Переклад з російської мови, ст. 184.

М. Подворняк і Д. Марійчук: Християнський співник без нот малого формату, ст. 240.

Іл. Тарасюк: “На крилах віри”, збірка поезій, ст. 184.